

Z obsahu:

Důstojnost ženy

Jan Pavel II. při
generální audienci
24. listopadu 1999
– strana 2 –

**Vyhlášení deklarace
práv počatého dítěte**

– strana 4 –

Matka zbavená viny

Úryvek z knihy
Christy Mevesové
Bez lásky to nejde
– strana 5 –

**Ideologické pozadí
sexuální revoluce**

Dr. Peter Egger
– strana 6 –

Populační exploze?

Christof Gaspari
– strana 7 –

**Interview s obráceným
příslušníkem
zednářské lóže**

– strana 8 –

**Svatý Martin opravdu
přijel na bílém koni**

– strana 10 –

**»André, máme
schůzku!«**

Bílá kronika
– strana 12 –

Přiznání

– strana 12 –

Nenarozené děti mají stejné právo na život jako vy a já... (str. 4)

Důstojnost ženy

K výzvam současného historického období, o kterých jsme nuceni uvažovat při příležitosti Velkého jubilea, jsem připojil v apoštolském listě Tertio millennio adveniente onu, která se týká respektování práv ženy (TMA 51). Dnes chci připomenout některé aspekty ženské otázky, o kterých jsem ostatně neopomněl referovat již při jiných příležitostech.

Žena v tajemství stvoření

Na téma důstojnosti ženy vrhá velké světlo Písmo svaté, které uvádí Boží plán týkající se muže a ženy ve dvou vyprávěních o stvoření.

V prvním se říká: *Bůh stvořil člověka, aby byl jeho obrazem, stvořil ho, aby byl obrazem Božím* (Gn 1,27). Je to tvrzení, které stojí na bázi křesťanské antropologie, neboť dává **základ důstojnosti člověka jakožto osoby stvořené ve své podstatě k Božímu obrazu**. Současně říká tento text zcela jasně, že ani muž, ani žena odděleně nejsou obrazem Stvořitele, nýbrž že jím je muž a žena ve své vzájemnosti. Oba představují stejnou měrou **vrchol Božího tvůrčího díla**.

V druhém vyprávění o stvoření skrze symboliku stvoření

ženy z mužova žebra dává Písmo najevo, že lidstvo není ve skutečnosti úplné, pokud není stvořena také žena (srov. Gn 2,18–24). Ta dostává jméno, které již slovním souzněním podle hebrejského jazyka vypoovídá o vztahu k muži (is/issah). »Muž a žena, stvoření *společně*, jsou Bohem chtěni jeden *pro druhého*.« (KKC 371) To, že

žena je představena jako *pomoc podobná jemu* (Gn 2,18), není myšleno v tom smyslu, že by žena byla služkou muže – »pomoc« není totéž co »sluha«; Žalmista říká Bohu: *Ty jsi má pomoc* (Ž 70,6; srov. 115, 9.10.11; 118,7; 146,5); tento výraz chce spíše říct, že žena je schopna spolupracovat s mužem, poněvadž mu dokonale odpovídá. Žena je jiným typem »já« v obecném lidství a je postavena dokonale naroveň, pokud jde o důstojnost mužského i ženského rodu.

Útoky a důstojnost ženy

Je to potěšující skutečnost, že prohloubení »ženství« přispělo v současné kultuře ke změně názorů, pokud jde o lidskou osobu v její funkci vzájemného »být pro druhého« v mezilidském společenství. Dnešní chápání osoby v její sebeobětující se dimenzi se stává principiální vymožeností. Bohužel v praktické rovině se to často nerespektuje. Mezi tolika různými útoky na lidskou důstojnost je třeba rozhodně zavrhnout ono značně rozšířené porušování důstojnosti ženy, které se projevuje ve **vykořisťování její osoby a jejího těla**. Je nutno ostře odsoudit každou praxi, která uráží ženu v její svobodě a jejím ženství: tzv. »sexuální turistiku«, kupčení s mladými dívkami, masovou sterilizaci a vůbec každou formu násilí ve vztahu k druhému pohlaví.

Návrat k biblické antropologii

Morální zákon vyžaduje zcela odlišné chování a prosazuje

důstojnost ženy jako osoby stvořené k obrazu Boha-Společenství! Dnes více než kdy jindy je nutné znovu předložit biblickou antropologii vztahů, která pomáhá pochopit autentickým způsobem identitu lidské osoby v jejím vztahu k jiným osobám a jmenovitě ve vztahu mezi mužem a ženou. V lidské osobě chápáné v termínech »vztažnosti« se nachází stopa tajemství samého Boha zjeveného v Kristu jako podstatné jednoty společenství tří božských osob. Ve světle tohoto tajemství lze pochopit tvrzení z Gaudium et spes, podle kterého lidská osoba je »jediný tvor na zemi, kterého Bůh chtěl pro něho samého a který **může sám sebe plně nalézt jen v opravdovém darování sebe samého**.« (GS 24) Rozdílnost mezi mužem a ženou volá po nezbytnosti mezilidského spojení a úvaha o důstojnosti a povolání ženy posiluje společné sdílení, které je vlastní lidské bytosti (srov. Mulleris dignitatem, 71).

Obraz trinitárního tajemství

Právě tato aktivita sdílení, kterou ženský prvek silně vyvolává, je ve shodě s potřebou uvažovat o Božím otcovství a varovat se při tom oněch představ patriarchálního typu, které tak zavrhuje, nikoliv bezdůvodně, některé proudy současné literatury. Jedná se v podstatě o to, chápat Boží tvář zevnitř Božího tajemství jakožto Trojici, tj. jako dokonalou jednotu v rozlišení. Postava Otce je opět pojmána ve své vazbě na Syna, který se od věčnosti obrací k němu (srov. Jan 1,1) ve společenství Ducha svatého. Je třeba také zdůraznit, že **Boží Syn se stal člověkem v plnosti času a narodil se z Panny Marie** (srov. Gal 4,4), a to vrhá světlo také na ženství a ukazuje v **Marii vzor ženy, tak jak jej chtěl Bůh**. V ní a skrze ni se stalo to, co je vůbec největší v lidských

dějích. Otcovství Boha Otce se nevztahuje na Boha Syna pouze ve věčném tajemství, ale také na jeho vtělení, které se uskutečnilo v lůně ženy. Jestliže Bůh Otec, který *plodí* Syna od věčnosti, aby jej *zplodil na svět*, tak povýšil ženu, Marii, že ji učinil »Theotokos« – *Bohoroďičkou*, pak to nezůstává bez významu pro pojetí důstojnosti ženy v Božím plánu.

Zvěst evangelia o Božím otcovství, jakkoliv je zdaleka nechce omezovat na srovnávání s důstojností a rolí ženy, nicméně jako záruka symbolizuje to, co znamená »ženství« v lidství, znamená totiž přijímání člověka a péči o něho, plození života. Všechno to je zasazeno do transcendentního tajemství věčného božského *plazení*. **Boží otcovství je středem všeho duchovního**. Vyjadřuje totiž onu věčnou vzájemnost, v nejvlastnějším smyslu trinitární, která stojí u zrodu veškerého otcovství i mateřství a je **základem společného bohatství mužství i ženství**.

Úvaha o roli a poslání ženy má tedy své místo v tomto roce věnovaném Bohu Otci a pobízí nás k ještě rozhodnějšimu úsilí, aby byl ženě přiznán celý prostor, který jí náleží v Církvi i ve společnosti.

L'Osservatore Romano
25. 11. 1999
Mezitulky a výraznění
redakce Světla

Čas štědré radosti

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Uprostřed vás stojí, koho neznáte

Očisti své srdce, aby s otevřeností a osvo-
bozeno od každé závislosti vnímalo dnes pro-
rocký hlas, který ti oznamuje *Hospodinovo*
milostivé léto. Jak velice se tato doba podobá
těm dnům, kdy Jan připravoval Judsko na pří-
chod Mesiáše! Pros Ducha svatého, aby tě
podnítl k stejně upřímné horlivosti jako *oby-*
vatele Jeruzaléma a celého Judska.

Apoštol Pavel ti posílá slova plná povzbu-
zení. Oznamuje ti, že Bůh ti skrze Krista Ježí-
še ukládá radost přímo jako povinnost. Máš se
radovat stále. Udivuje tě to? Jistě toužíš po
radosti, ale je to vůbec možné, radovat se
i uprostřed tolika nesnází a těžkostí, se který-
mi se lopotíš?

Radost, kterou ti apoštol přikazuje, není
něco jako *další* obtížný závazek. Naopak, má
být pro tebe silou, která ti ulehčuje i ty nejob-
tížnější povinnosti a těžkosti. Spíše než tobě
přikazuje se tu samotné radosti, aby tě ne-
opouštěla.

Tobě pak se ukládá, abys nikdy neztrácel
ze zřetele, že nemáš důvod nebýt v radosti.

Má-li být tvoje radost stálá, musí být za-
kotvena v tom, co je *spolehlivé a* bez promě-
ny. Tímto pevným bodem, o který se má tvoje
radost bezpečně a trvale opírat, je sám Bůh,
ktej je věrný, a když tě *povolává k radosti,*
také splní a dá ti vše, co je k ní potřebné.

Co tě okrádá o radost? Nepokoj, neklid,
nejistota. Ale ty tě mohou obtěžovat jen teh-
dy, když zapomínáš, kde jsi, když nemyslíš na
radostnou skutečnost, že si tě jako dítě v ma-
teřském lůně bezpečně ukryl ve své náruči
Dárce pokoje. Nevěříš snad tomu, že když jsi
s NÍM, *nic ti neschází?*⁽¹⁾ Pokud ti něco schá-
zí, pak je to dovednost *bez přestání se modlit*.

K čemu je ti dobré, když se zneklidňuješ
tím, že se hašteříš se svými těžkostmi, že spí-
láš svým bolestem, že rozmlouváš se svým
zoufalstvím a křičíš sám se sebou? Nic z toho
tě ani neuklidní, ani nepotěší. Romlouvej *bez*
přestání se svým Pánem. O čem máš s ním roz-
mlouvat? O tom, že *mu děkuješ*. Za všechno!
V tvém ustavičném děkování je nejlépe vyjá-
dřena tvoje víra v jeho otcovskou a stále bdě-
lou přítomnost, v něm je nejlépe vyslovena
tvoje důvěra v jeho nepřekonatelně věrnou
dobrotivost i tvoje vděčná láska k nejlepšímu
Oci. Kdykoliv k NĚMU v děkování *pozved-*
neš svou tvář, zapomeneš na každé trápení,
bude v tvých vzpomínkách jen jako voda, kte-

rá uplynula.⁽²⁾ Jsi-li s NÍM a v NĚM, ať přijde
cokoliv, nepotřebuješ žádná další vysvětlení,
a proto všechna svoje »Proč?« teď nahraď
upřímným »Děkuji ti!« V tvém děkování je
nejlépe obnovena i tvoje pokora, která na tebe
svolává Ducha Dárce pokoje, aby tě posvětil
skrz naskrz.

Co jiného než pýcha nás vede k nesouhla-
su s Bohem a *zháší oheň Ducha*? Co jiného
než pýcha podceňuje přítomnost *daru pro-*
mlouvání z vnuknutí? Jestli tě každá zmínka
o prorockých hlasech podněcuje k odmítání,
pokus se nyní být opatrnější, aby se ti nestalo,
že *zhášíš oheň Ducha*. Pouč se z toho, co se
děje u Jordánu. Prorokův hlas tu *mluví z vnuk-*
nutí. Jedni za ním posílají a ptají se: *Proč*
a Jakým právem? Druzi se neptají, protože vidí,
že je *dobré* uposlechnout jeho poselství a *činit*
pokání, a toho se drží. Ty první nazývá Jan
pokolením zmijí,⁽³⁾ ti druzí vyznávají své hří-
chy a vracejí se domů očistěni. Pros pokorně
Ducha svatého, a naučí tě všechno moudře
zkoumat, aby se ti nestalo, že se budeš dobrě-
ho stranit víc než zlého.

Ale proč tě Ježíš učí tak hojné radosti, že
za ni nestačíš děkovat? Aby tě mohl *poslat před*
svou tvář jako svůj hlas, který přináší *radost-*
nou zprávu ubohým. Jeho nynější milostivé léto
není určeno jen jeho věrným. Sestoupil na svět
pro všechny lidi a dva tisíce let jim nabízí svou
spásu. Je příliš mnoho těch, kterým *puká srd-*
ce pro tvrdost jiných srdcí, je příliš mnoho *za-*
jatých v nevědomosti a uvězněných v osidlech
hříchů. Ale největším jejich neštěstím je, že
neznají TOHO, který stojí uprostřed nich,
a nemálo je mezi nimi i těch, kteří jej ani ne-
chtějí znát.

V roce mimořádných milostí se očekává i od
tebe mimořádná velkodušnost. Poznává se z míry
tvé štědrosti, že tě Boží štědrost proměnila?
Začni v okruhu svých blízkých a nešetří úsmě-
vem a vlídností, která probouzí radost, věnuj
druhým svůj čas, svoji pozornost, odpusť již
dopředu všem, kteří tě zarmoutí a zraní, abys
velkodušně a bez váhání rozdával odpuštění,
ať ti, kteří jakkoliv strádají, poznávají ze štěd-
rosti člověka, jak dobrotivý musí být teprve
TEN, který ho *pomazal a poslal*. A nepřestá-
vej *jásat a děkovat Bohu, svému Spasiteli, že*
se k tobě sklání, protože to ON *činí s tebou tak*
veliké věci.⁽⁴⁾

Pane, *dej vyražit své spravedlnosti a slávě*
před všemi národy!

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Ž 23,1

⁽²⁾ Job 11,16

⁽³⁾ Mt 3,7

⁽⁴⁾ srov. resp. kantikum Lk 1,46.49

Liturgická čtení

1. čtení – Iz 61,1–2a.10–11

Duch Pána, duch Hospodinův, je nade
mnou, protože mě Hospodin pomazal,
poslal mě zvěstovat radostnou zprávu
chudým, obvézat ty, jimž puká srdce,
oznámit zajatým propuštění, svobodu
uvězněným, hlásat Hospodinovo mi-
lostivé léto. Radostí jáším v Hos-
podinu, má duše plesá v mém Bohu,
neboť mě oblékl v roucho spásy, oděl
mě šatem spravedlnosti jako ženicha
okrášleného věncem, jako nevěstu oz-
dobenou šperky. Jako země rodí rost-
linstvo, jako zahrada dává vzejít své
setbě, tak Pán, Hospodin, dá vyrašit
spravedlnosti a slávě před všemi náro-
dy.

2. čtení – 1 Sol 5,16–24

Bratři! Stále se radujte. Bez přestání se
modlete. Ve všech životních podmín-
kách děkujte (Bohu). Tak to Bůh pro
vás chce v Kristu Ježíši. Nezhášejte
oheň Ducha, nepodceňujte dar pro-
mlouvání z vnuknutí, ale všechno zkou-
mejte, a co je dobré, toho se držte. Va-
rujte se zla, ať se objevuje pod jakouko-
li tvářností. Sám Bůh pokoje kěz vás do-
konale posvětil. Ať si uchováte ducha na-
porušeného a duši i tělo neposkvrněné
pro příchod našeho Pána Ježíše Krista.
Věrný je ten, který vás povolává, a on
to také splní.

Evangelium – Jan 1,6–8.19–28

Byl člověk poslaný od Boha, jmenoval
se Jan. Přišel jako svědek, aby svědčil
o světle, aby všichni uvěřili skrze něho.
On sám nebyl tím světlem, měl jen svěd-
čit o tom světle. A toto je Janovo svě-
dectví, když k němu židé z Jeruzaléma
poslali kněze a levity, aby se ho tázali:
„Kdo jsi?“ Vyznal to a nezapřel. Vyznal:
„Já nejsem Mesiáš.“ Zeptali se ho: „Co
tedy jsi? Eliáš?“ Řekl: „Nejsem.“ „Jsi
ten prorok?“ Odpověděl: „Ne.“ Řekli
mu tedy: „Kdo jsi? Ať můžeme dát od-
pověď těm, kdo nás poslali. Co říkáš
sám o sobě?“ Řekl: „Já jsem hlas vola-
jícího na poušti: ‚Vyrovnejte cestu
Pánu,‘ jak řekl prorok Izaiáš.“ Někteří
z poslů byli farizeové. Ti se ho zeptali:
„Proč tedy křtíš, když nejsi ani Mesiáš,
ani Eliáš, ani ten prorok?“ Jan jim řekl:
„Já křtím vodou. Mezi vámi stojí ten,
koho vy neznáte; ten který má přijít po
mně; jemu nejsem hoden rozvázat ře-
mínek u opánku.“ To se stalo v Betánii
na druhé straně Jordánu, kde Jan křtil.

Tzv. Deklaraci práv počatého dítěte (viz Světlo 47/99, str. 12) vyhlásily 22. 11. v síni státních aktů Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR u příležitosti 10. výročí přijetí Úmluvy o právech dítěte tři nevládní organizace: **Asociace pro právní ochranu dětí a mládeže** v čele s poslancem JUDr. Ing. Jiřím Karasem, **Občanský institut**, jehož předsedou je Mgr. Michal Semín, a **Hnutí Pro život ČR** v čele s prezidentem Ing. Radimem Ucháčem. Cílem deklarace je uvést do souladu náš právní řád s Listinou základních práv a svobod, která je součástí české ústavy a která stanoví, že lidský život je hoděn ochrany již před narozením.

Slavnostního vyhlášení se zúčastnili zástupci mnoha organizací a hosté z USA a Slovenské republiky, kde byla Deklarace vyhlášena již 1. června l. r. Všichni tak vyjádřili svou podporu myšlenky záchranu těch nejbezbrannějších lidských bytostí. Text Deklarace práv počatého dítěte přečetl herec Radovan Lukavský. Dále svůj projev přednesli a podporu vyjádřili paní Daivy Carnecky z USA, JUDr. Ing. Jiří Karas, arcibiskup Karel Otčenášek a doc. Petr Hach, CSc., přednosta ústavu pro histologii a embryologii I. lékařské fakulty Univerzity Karlovy v Praze, který zdůraznil, že fakt jedinečnosti každého počatého člověka je nepopíratelným vědeckým faktem – tudíž je nezpochybnitelné, že právo na život nesmí být upíráno žádnému člověku, ani nenarozenému. Abychom uznali tento fakt, potřebujeme k tomu také pokoru. Akci doprovázela hudební vystoupení skladatele a klavíristy Miloše Boka a manželů Pelikánových. Pořadem provázela skladatelka a zpěvačka Eva Henychová.

Další informace o aktivitách na ochranu nenarozených můžete získat na adrese: Zdeňka Rybová, Hnutí Pro život ČR; tel: 0603/97 62 31.

S politováním konstatujeme, že Deklaraci a akt jejího vyhlášení přešly sdělovací prostředky naprostým mlčením.

Vyhlášení deklarace práv počatého dítěte

Projev paní Daivy Carnecky při vyhlášení Deklarace práv nenarozeného dítěte v budově Parlamentu České republiky 22. listopadu 1999

Vážené dámy a pánové, členové parlamentu a přátelé,

mám velkou radost, že zde dnes mohu být s vámi a oslovit toto shromáždění jménem HLI.

Ne náhodou se toto rozhodnutí občanské společnosti děje v zemi, která byla kdysi považována za centrum evropské kultury, v zemi, která byla půl století pod okupací buď národních socialistů nebo mezinárodních socialistů, v zemi, která se vrátila zpět do společenství svobodných národů ne krveprolitím, ale na křídlech sametové revoluce.

Často používaný termín „západní civilizace“ je zpolitizovaný termín, úmyslně užívaný různými ideologiemi. Civilizace je celkový postup lidské rasy, ve které každý má svou úlohu: země a národy se na procesu podílejí ve větší nebo menší míře.

Dnes většina civilizovaných národů světa uznává všeobecná lidská práva. A nejcennějším lidským právem je právo na život. Jen málo lidí se pokouší toto přirozené lidské právo popírat. Existují určité filozofické trendy, které zapomínají, že samotný termín „filozof“ znamená „milovník moudrosti“, a ne „mudrc“.

Většina z nás zná příběh o králi Šalomounovi, který byl požádán, aby rozsoudil, která ze dvou žen uplatňujících právo na dítě je jeho pravou matkou. Král Šalomoun navrhl rozpálit chlapce mečem a dát každé ženě půlku. Jedna žena souhlasila se spravedlivým rozhodnutím, zatímco druhá se zhrabila nad rozsudkem a chtěla se dítěte vzdát, aby mohlo žít. Takto král Šalomoun určil pravou matku. Na čem se zakládalo jeho rozhodnutí? Z právního pohledu bylo jeho první rozhodnutí správné –

nemůžeme pochybovat o tom, že by král Šalomoun nevěděl, jak se to dělá. Nepochybně je lidská moudrost neoddělitelná od morálních hodnot.

Navzdory neustálým argumentům mezi ateisty a věřícími morální hodnoty existují. Morálka je největší měřítko, které rozhoduje o úrovni lidské slušnosti. Když se morální hodnoty oddělí o lidského rozumu, budeme mít osobnosti jako Sira Francise Cricka, držitele Nobelovy ceny, který navrhl, aby „žádné novorozeně nebylo prohlášeno za lidské, dokud neprojde určitými testy, které určí jeho genetickou vybavenost... ,jestliže jimi neprojde, pozbývá práva na život“. Zní to povědomě, že?

Skutečnost, že nenarozené dítě není částí ženské anatomie, je nepopíratelnou vědeckou skutečností. Je vědecky dokázáno, že počaté dítě je naprosto autonomním organismem se všemi genetickými informacemi potřebnými pro vývoj lidstva. Paměť ve všech důmyslných počítačích světa by nemohla pojmout všechny genetické informace obsažené v tomto malinkém novém stvoření od okamžiku početí. Nemůže se vyvinout v nic jiného než v lidskou bytost. Není to ohromující, že technici v medicínské laboratoři jsou schopni určit mužské nebo ženské embryo na základě jediné buňky, ale odmítají vidět a připustit jeho lidskost?

Zdá se však, že hlavním důvodem pro zabíjení milionů těchto lidských bytostí je jejich velikost. Jenže vysoký basketbalista není o nic lidštější než malé novorozeně a novorozeně není o nic lidštější než počaté dítě v mateřském lůně. Proto musíme akceptovat skutečnost, že nenarozené děti jsou součástí lidské rasy. Musíme akceptovat

skutečnost, že všechny lidské bytosti si zaslouží úctu bez ohledu na věk, váhu, velikost, zdraví, výkon nebo barvu pleti; jedinou vlastností, která má cenu, je členství v našem druhu.

Hippokrat, otec medicíny, žádal po svých následovnicích čtyři století před vznikem křesťanství přísahu: „Ani prosbami se nedám pohnout k podání smrtícího léku, ani sám k tomu nedám nikdy podnět. Stejně tak neposkytnu žádné ženě prostředek k vyhnání plodu.“ Dnešní pracovníci v lékařství musí skládat jinou přísahu.

V ruce mám model dvanáctitýdenního nenarozeného miminka. Takto jste vypadali, když jste byli tak staří v těle své matky. Takto vypadala vaše matka a otec, když jim bylo dvanáct týdnů od početí. Nenarozené děti mají stejné právo na život jako vy a já. Nakonec, Česká republika není jen nějakým teritoriem. Země znamená lidi; a ti nejmenší z vás tvoří Českou republiku stejně jako vy.

Vážené dámy a pánové, dobře víme, že pravda má svůj vlastní život, nezávislý na lidské vůli a lidském rozumu. Nicméně vyhlášením Deklarace práv počatého dítěte jste znovu potvrdili sobě a celému světu kolem vás, že tento skvělý národ uznává přirozenou hodnotu a důstojnost lidského života. Je to jediný způsob, protože zde leží skryté základy pravé svobody a důstojné budoucnosti lidstva.

Podstatné je teď, jak se vyřadíte s toto nepopíratelnou skutečností. Přišel čas udělat závazek. Nyní se musíte hluboko ve svém srdci rozhodnout, co s tím jako politik, jako soukromá osoba uděláte.

Ještě jednou vám všem blahopřeji!

Matka zbavená viny

Milá Danielo F...,
zřídka kdy píšu sama od sebe dopis neznámému člověku; ale Vaše včerejší vystoupení v televizní diskusi o problematice potratů mě pohnulo k slzám. Ale chtěla bych Vám říct nejen to, nýbrž především jak velice obdivuji vaši velkou statečnost! Jistě jste svým vyznáním o usměrnění svého života prokázala nesčetným ženám velkou službu.

Jak nesmírně často jsou měšťanští, dokonce i křesťanský založení rodiče ochotni dotlačit svou mladou dceru k potratu, aby si *nezfušovala život* a především, i když to není vysloveno, aby si nemuseli brát na starost vnuka bez otce.

Moje terapeutická zkušenost je taková: dokud selhání, rozčarování nad postojem příbuzných přenáší vinu navenek, není žád-

né východisko ze vzniklé nouze. Tajné přání trestu pro ty, kteří v těžké chvíli nestáli zoufalé matce po boku, může znamenat celoživotní chřadnutí, aniž člověk ví, o co se jedná: o pomstu; takže duševní choroba se stává další nemilosrdnou cenou za vinu.

Ale vy jste našla z této nouze východisko. Vy jste řekla ve vysílání s takřka dunivým hlasem: „Teprve když jsem si přiznala, že jsem to byla já, kdo připustil, aby zabili dítě

v mém lůně, teprve od toho okamžiku se začalo na horizontu objevovat něco jako stříbrný proužek záchrany pro mě. Vstoupila jsem do jednoho kostela, do katolického, především do toho, protože právě zde existuje osobní zpověď do ucha. Po mnoha rozhovorech jsem od kněze uslyšela slova rozhřešení, která jsem prožila jako hluboce osvobozující ulehčení. Našla jsem především znovu svůj pokoj, když jsem se připojila k jedné skupině, která pracuje pro život, a s ní nyní spolupracuji.“

Tak jste to řekla, milá Danielo. Všimla jste si, jak najednou zmkli všichni ti dříve potutelně se usmívající diváci, když jste připojila své přiznání k pohrdané katolické víře? Jak velice to koresponduje s mojí praktickou zkušeností s mladými děvčaty v podobné situaci: nakolik může psychoterapie pomáhat rozmotat pletivo pomsty a pocitu viny, nemá nikdy tu kompetenci, aby zbavila těžké viny. V podstatě při přiznání, že jsme zabili člověka, neexistuje žádné východisko z nenapravitelné viny; ona lpí na člověku; je to jako kletba za dob Kainových, jako znamení na čele. Ať se člověk jakkoliv snaží utéct, pořád to hoří v hlavě a v srdci. Je to neuhasitelné.

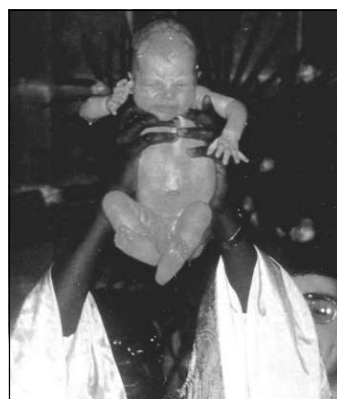
Po potratu je dnes tento pocit jistě podstatně intenzivnější než dříve, kdy se nevědělo, jak rychle se člověk po svém počertí vyvíjí, jak brzy začne tlouct jeho srdce a pracovat jeho mozek. Laik zřídka kdy věděl, co se skutečně děje třeba již v prvních týdnech těhotenství. Naše všeobecné znalosti dělají naše rozhodnutí mnohem zásadnější. Nemůžeme se vyhnout konstatování: **Jedná se již o člověka – který je navíc extrémně bezbranný – který bude záměrně usmrcen lidskou rukou.**

Milá Danielo, chtěla bych Vám poblahopřát, že jste našla cestu ze své nouze! Možnost vzít na pomoc křesťanskou víru je pro mnoho lidí bez zvláštní pomoci již sotva poznatelná. A přitom přístup, který k ní zve, je široký jako vrata od stodoly a nabízí šanci pro každou ženu, která trpí kvůli potratu: existuje vykoupení z viny skrze toho, který se za nás obětoval, Boha, který se stal člověkem. On obdarovává ty, kteří přiznávají svou vinu a věří v jeho zázračnou moc, svým pokojem. On pověřuje kněze, nástupce svých učedníků, a dává jim moc vyslovit přímo rozhřešení a předávat tak již 2 000 let jeho spásu.

Vy jste na sobě zakusila sílu, která proudí do Vás, a z toho plynoucí uklidnění. Tím se uskutečnila hluboká proměna Vašeho života. Vy jste v televizním pořadu vyslovila: „**Teprve po tomto obrácení jsem se probudila k plnohodnotnému životu, k životu hluboce smysluplnému.**“ Raduji se z toho spolu s Vámi.

Vaše Christa Meves

MILIONY SIROTKŮ PO AIDS V JIŽNÍ AFRICE

V Jižní Africe se šíří epidemie AIDS. Počítá se, že v roce 1998 zde bylo půl milionu nových případů v populaci 40 milionů obyvatel. Na každých 100 obyvatel připadá 1,8 seropozitivních osob. Prognózy hovoří o 1 milionu sirotků v důsledku této strašné nemoci. Tyto údaje pocházejí od Světové zdravotnické organizace. Ve specializované klinice »Nazareth House« na periferii Kapského Města výrazně přibýlo novorozenců s nebezpečným syndromem. Požadavky na hospitalizaci se v posledních pěti letech zpětinašobily. Podle názoru odborníků se dětská úmrtnost v příštích čtyřech letech ztrojnásobí. Mnoho sirotků rodičů zemřelých na AIDS se stává dětmi ulice.

»V době před zahájením Velkého jubilea, které je obdobím mimořádných milostí, mnoho současníků, a to především z řad mládeže, prožívá velké obtíže při poznávání, kdo vlastně jsou, tonou v množstvích různých koncepcí člověka, života a smrti, světa a jeho smyslu. Příliš často se koncepce člověka v moderní společnosti staly autentickými systémy myšlení, které mají tendenci vzdalovat se od pravdy a vylučovat Boha v přesvědčení, že tak se potvrzuje primát člověka ve jménu domnělé svobody a zcela nezávislého rozvoje; takové ideologie zbavují člověka jeho základní dimenze jakožto osoby stvořené k obrazu a podobenství Boha. Taková deformace se stává skutečnou hrozbou pro člověka, neboť jej staví do postavení bez jakéhokoliv vztahu k transcendentu. Je základním úkolem Církve v dialogu s kulturami přivést všechny naše současníky k odhalení zdravé antropologie a k poznání Krista, pravého Boha a pravého člověka.« (Jan Pavel II.)

Ideologické pozadí sexuální revoluce

Pozorný pozorovatel může lehce konstatovat, že v uplynulých desetiletích došlo v oblasti sexuality k revolučním změnám. Tyto změny nejsou náhodné, nýbrž vyrůstají na pozadí četných ideologií. Poukážeme na některé z nich.

1. Psychoanalýza

První revoluční změny sexuality pramení z psychoanalýzy. Sigmund Freud (1856–1939) byl na základě svého naturalistického světového názoru přesvědčen, že člověk je určen především biologickými silami, a to v první řadě sexualitou. Tyto pudy jsou podle Freuda kotelné vařících vzruchů; jsou zcela neuspořádané a protikladné, sledují pouze princip rozkoše a tihnou k ukojení. Freud ovšem učí, že sexualita nesmí být přenechána pouze principu rozkoše. Musí být podřízena spíše požadavkům vnější skutečnosti. To znamená, že sexualita musí být podřízena zájmům společnosti, práce a kultury pomocí určitých společenských institucí, jako jsou manželství a rodina, ale také určité pracovní a kulturní formy.

Tato měřítko vedou nutně k potlačování sexuality. Freud se ale domnívá, že bez takového potlačování nemůže existovat žádná společnost, žádné hospodářství a žádná kultura.

Toto Freudovo pojetí sexuality ovlivnilo rozhodujícím způsobem mnoho ideologií. Všechny tyto ideologie vidí jako Freud v sexualitě rozhodující sílu a v rozkoši primární princip člověka. Na rozdíl od Freuda chtějí tyto ideologie sexualitu osvobodit od jakéhokoliv potlačování. K tomu je ovšem nutné odbourat radikálně všechna zařízení, regulace a formy, jimiž by se měla sexualita řídit. Proto tyto ideologie požadují důsledně odbourání manželství a rodiny, každého řídicího principu a morálky.

Můžeme tedy říci, že Freud dodal pro sexuální revoluci atomovou bombu, kterou pak přivedly k výbuchu různé ideologie.

2. Marxismus

Druhým podnětem k revolučním změnám sexuality byl marxismus.

Různí marxističtí myslitelé, jako Bedřich Engels (1820–1895), Wilhelm Reich (1897–1957) a Herbert Marcuse (1898–1979), vidí v tradičních formách sexuality, v manželství a rodině, výraz buržoazní kapitalistické společnosti. Ta nutí lidi do manželství a do rodiny, protože tato soukromá společenství jsou nositeli soukromého podnikání. V těchto manželstvích a rodinách musí panovat přísná patriarchální autorita, aby se mohly uplatnit ve společnosti zájmy soukromého vlastnictví. *Podle mínění těchto myslitelů jsou manželství a rodina pouze hospodářsky a sociálně podmíněné instituce buržoazněkapitalistické společnosti a vedou k dalekosáhlému potlačování sexuality.*

Tito myslitelé usilují změnou sexuality změnit společnost: totálním osvobozením sexuality má být odbouráno manželství, rodina a autorita. Tímto způsobem dojde také k odbourání soukromého vlastnictví a soukromého hospodářství a tak ke zrušení buržoazně-kapitalistické společnosti.

Revoluční sexualita je tedy rozhodujícím prostředkem marxistické revoluce.

3. Feminismus

I feministické hnutí usiluje o revoluční změny v oblasti sexuality. Radikální feminismus vidí v dosavadních normách sexuality překážku autonomního sebezvoje ženy: manželství, děti a rodina dělají z ženy bytost, která otročí druhým.

Simone de Beauvoir (1908–1985) je vedoucí představitelkou radikálního feminismu, od-

mítá proto jakékoliv spojení a závazky vůči muži a dětem. Varuje před vlnou manželství a mateřství. Těhotenství, mateřství a výchova dětí jsou pro ženy ponižením. Beauvoirová požaduje úplné uvolnění potratů. Její stoupenkyně požadují zrovnoprávnění lesbických vztahů (vztahů ženské homosexuality).

4. Zelení

Také u »zelených« jsou radikální skupiny, které podporují sexuální revoluci. Zelení, podobně jako jejich duchovní otec Jean Jacques Rousseau (1712–1778), vycházejí z toho, že člověk je od přírody dobrý, a musí proto poslouchat jen své přirozené sklony. To ale znamená, že je dobrá každá forma sexuality, která odpovídá těmto přirozeným sklonům. Tak se můžeme dočíst ve spisech známých zelených, jako Petry Kellyové a Manon Maren-Grisebachové, podobně jako v stranickém programu zelených, že heterosexuality a homosexualita jsou rovnocenné formy lidské sexuality. I polygamie a poyandrie (manželství s více muži nebo s více ženami) jsou pokládány za možné.

Proto má sexuální výchova dětí prostředkovat představy, že heterosexualita, manželství a rodina nejsou jediné životní formy. Konečně má být i pedofilie bezrestná, pokud nepoužívá násilí a nevede k závislosti.

5. Kapitalismus

Zvláště smutnou roli v prosazování sexuální revoluce sehrává liberalistický kapitalismus. V zájmu vlastního zisku zneužívá kapitalismus brutálním způsobem sexuality. Ví velmi dobře, že pudové síly člověka jsou nenasytitelný trh, a snaží se proto vykořisťováním těchto sil udělat obrovské obchody.

Pornografií se vydělávají ročně miliardy dolarů. Ponižováním a prodáváním žen jako

lákadla pro nejrůznější produkty se dosahuje nesmírných zisků. Protože trh přitahuje jen tehdy, když požaduje stupňované vybičování, představuje se sexualita ve stále perverznějších formách: existuje množství filmů a videokazet, ve kterých se předvádí sadistický a masochistický sex; existují videa předvádějící sodomii (pohlavní styk se zvířaty), nekrofilii (pohlavní styk s mrtvolami).

6. Laicistické strany

Útok na sexualitu, manželství a rodinu vedou také laicistické politické strany, které odmítají závislost na náboženství a vycházejí z principu lidské autonomie: člověk sám sobě dává zákony. Podle těchto zásad prosazují liberální a socialistické strany ve většině evropských zemí úplnou sexuální svobodu.

Tyto strany prosadily rozvozy, potraty a nyní požadují zrovnoprávnění homosexuálních svazků. Tyto strany požadují sexualizaci, která je hrotem manželství a rodiny.

Závěrečné myšlenky

Již tyto stručné údaje umožňují poznat, že uvedené ideologie a hnutí vyvolaly nesmírně radikální sexuální revoluci.

Tato revoluce ovšem nepřinesla větší svobodu a větší štěstí. Spíše dala v sázku nenahraditelné lidské a společenské hodnoty: jsme svědky předčasné sexualizace a svádění dětí a mládeže, které vyvolávají nepředstavitelé škody; pozorujeme, že mnoho mladých lidí není schopno uvěřit v trvalou a celoživotní lásku; stále více scházejí trvalé vazby, které jsou především pro lidi v obtížné situaci pevnou oporou; je stále méně dětí, které jsou budoucností společnosti; stále více ubývá narušených rodin, které zajišťují dětem lásku, bezpečí, jistotu a orientaci; ročně dochází k 50–60 milionům potratů; dochází k explozi pohlavních chorob a AIDS; horentně přibývá sexu-

Populační exploze?

Před dvěma měsíci letěla médii zpráva: narodil se 6 000 000 000. obyvatel zeměkoule. V úterý 12. října 1999 minutu po půlnoci. Fatima a Jasminko Mevicovi jsou těmi šťastnými rodiči. Generální tajemník OSN Kofi Anan se vypravil do Sarajeva, aby zde oslavil narozeniny nového občánka.

álních násilných činů vůči ženám, ale přibývá rovněž případů sexuální frustrace a frigidity; konečně narůstá počet případů osamocení, deprese a sebevražd.

Je více než zřejmé, že nové formy sexuality jsou bludná cesta. Tyto formy sexuality vedou dlouhodobě k tomu, že společnost dává v sázku své vlastní základy, a není tudíž déle životaschopná. Musíme tedy s hrůzou konstatovat, že autonomní člověk, který se řídí v sexuální oblasti svými sklony, působí nenahraditelné škody jednotlivcům i celé společnosti.

Musíme konečně pochopit, že princip rozkoše a osobní sklony není možno vidět izolovaně. Princip rozkoše může plnit svou správnou funkci pouze tehdy, když je podřízen smysluplnosti a sociálnímu principu. Musíme se tedy vzhledem k sexualitě ptát, zda naše sexuální chování odpovídá hlubšímu smyslu řádu stvoření a zda společnost respektuje nezbytné zákonitosti. To ovšem vyžaduje ochotu k rozumnému chování a ukázněnosti.

*Lebe 41/99
Překlad -lš-*

Poznámka překladatele:

Touto statí dr. Eggera navazujeme na úvahu *Mluví Církev jen o sexu?*, kterou jsme publikovali ve 49. čísle Světla, která upozorňovala na skutečnost, jak liberalizace sexu probouzí a živí sebestředné a egoistické postoje. Právě takové smýšlení a postoje jsou jak východiskem, tak ovocem sexuální revoluce, přičemž sebestřednost zde znamená také praktické odmítání Boha jakožto původce světa i řádu. V této souvislosti upozorňujeme znovu na úvahu *Polarizace* uveřejněnou v číslech 44 a 45, kde se poukazuje na skutečnost, že je to především šesté přikázání, které je kamenem úrazu a jehož porušování disponuje k prosazování morální autonomie a věroúčného liberalismu.

Jak to, že víme tak přesně, že je to právě malý Mevic, kterým dosáhl svět 6 miliard obyvatel? Protože to vypočítali statistikové OSN, že by 12. října mohl být tento počet dosažen, a protože bylo dobré ukázat přízeň těžce zkoušenému lidu Bosny. Dobrá. Radujme se z tohoto dítěte jako z každého jiného. Je to hezké pro ně i pro jeho rodiče, že se aspoň na krátký čas v této jinak pro ně těžké situaci dostanou do záře mediálních reflektorů.

Ale jsou tu otázky: Proč byla tato událost tak mediálně nafouknuta? Proč se namáhal nejvyšší představitel OSN? Protože tato organizace stejně jako dříve zastává heslo: Válku populační explozi!

Aby se tato záležitost stala populárnější a přijatelnější, používá se obrazu kosmické lodí, která neunesou libovolné množství cestujících, a lidem z vyspělých průmyslových zemí obávajícím se o svůj blahobyt se staví znovu a znovu před oči jistě výmluvná čísla o vývoji světového obyvatelstva v tomto století: čtyřnásobek za posledních 80 let, zdvojnásobení od r. 1960! Denně se rodí 160 milionů dětí, denně 440 000! To je příliš mnoho!

Půjde-li to tak dále, prorokuje OSN, budeme v r. 2013 vítat 7 000 000 000. občánka a v roce 2050 nás bude již 9 miliard a... a... A proto konec s Baby Boomem! Je třeba více sexuální osvěty, více antikoncepce, účinnější programy, především ve Třetím světě! Rozvojovou pomoc přiznat jen těm zemím, které přijmou programy (tabletky, kondomy, sterilizaci)! A světový obyvatel ví stále jasněji:

V budoucnosti se musí rodit méně dětí!

Že to není jediná cesta, ukazuje následující jednoduché pozorování: Stále oslavujeme náš technický pokrok a rostoucí sílu hospodářství. To umožňuje lépe zajišťovat materiální potřeby lidí. A to se v posledních desetiletích také vícekrát uskutečnilo. Tak např. před 50 lety nebyla Indie schopna pravidelně uživit svých 900 milionů obyvatel. Zemí navštěvoval periodicky hladomor. To se však změnilo: Dnes je Indie nejen schopna své obyvatelstvo uživit, ale dokonce potraviny exportuje.

Znamená to, že se mohou lidé libovolně rozmnožovat? Nikoliv, ostatně ani to nedělají, jak ukazují statistiky. Růst světového obyvatelstva se systematicky zpomaluje. Mezi lety 1960 a 1997 klesl přírůstek z 2,3 % na 1,4 %. Takřka všichni prognostikové jsou zajedno v tom, že k dalšímu zdvojnásobení již nemůže dojít. Nejpravděpodobnější je stabilizace světového obyvatelstva na úrovni kolem 9 miliard. O explozi se již vůbec nehovoří. Ukazují to i údaje OSN. Jenže to se nevytrubuje, protože jinak by se musela změnit populační politika.

Příčinou této stabilizace je pokles porodnosti ve všech světadílech. Nesporně k tomu přispěly i sporné programy kontroly porodnosti. Ale daleko podstatnější je vliv změn životních podmínek a především příliv velkého počtu obyvatel do měst.

V průměru je porodnost ve více než 50 zemích světa tak nízká, že už nestačí na udržení dosavadního počtu obyvatel.

A to se jedná o země, které tvoří 45 % světového obyvatelstva. V jiných zemích se ukazuje pokles očekávaného vývoje, především v bývalých zemích SSSR. Těžké následky má epidemie AIDS v Africe. Tam jsou země, kde je infikováno 20–25 % dospělých. V těchto zemích hrozí zhroucení počtu obyvatel.

Zvláště dramatická je situace v Evropě, kde dochází k rapidnímu poklesu porodnosti. Například v Rakousku připadá na tři fertlní ženy jen dvě děvčátka. To znamená, že jejich počet se z generace na generaci snižuje o jednu třetinu. A v Itálii, která byla kdysi zemí »bambini« (dětí), jsou relace ještě dramatictější: až 1:2.

**Síly,
které nesou život,
jsou tiché síly.
Jak obdovuhodný úkol:
být zde bez hluku!**

Romano Guardini

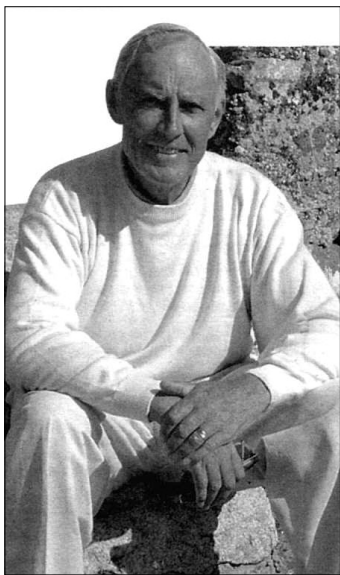
Proč je toto téma tak důležité? Protože my všichni více nebo méně podléháme sloganu o populační explozi a protože tato propaganda se odráží v lidském chování. Jak to, že přijímáme tak lhostejně zprávy o vymírání svých národů?

To by mělo v křesťanech oživit přesvědčení, že každé dítě je obdovuhodný Boží dar. A statistiky nám ukazují, že každé ANO k dítěti je právě dnes více než oprávněné, zvláště vzhledem k budoucnosti.

*Vision 2000 6/99
Překlad -lš-*

Interview s obráčeným příslušníkem zednářské lóže

Maurice Caillet, úspěšný chirurg, byl svobodným zednářem. Dva roky vedl jednu lóži. Těžké a bezvýhodné utrpení jeho ženy jej přimělo k tomu, že s ní cestoval do Lurd. Tam prožil nečekané a obdivuhodné obrácení. V následujícím rozhovoru ozřejmuje vztah zednářství k Církvi.

Jak byste charakterizoval svobodné zednářství?

Je to duchovní společnost, které chce prosadit člověka a svobodu. Ta poslední by měla být uplatňována bez jakýchkoliv omezení. Nejdříve se jedná o filozofickou otázku, která má vliv na duchovní a intelektuální život těch, kteří se v lóži sjed-

nocují. Ovšem to vůbec neznamená, že když někdo vstoupí do lóže, že by zde musel uzavírat pakt s ďáblem anebo se účastnit černých mší. Někdy je o tom slyšet. Mezi zednáři jsou i lidé dobré vůle.

Jak pracuje svobodné zednářství?

Je to jako laboratoř na výrobu idejí. Systematicky se zde studují velké problémy společnosti. Výsledky této práce se pak rozšiřují na veřejnosti. Především pomocí poslanců a senátorů, kteří jsou zednáři. Ti vystupují s návrhy zákonů, které jsou bezprostředním výsledkem práce prováděné ve stínu lóží. Tak například antikoncepce, potraty a banalizace rozvodů a homosexuality, to všechno jsou plody zednářského myšlení. Zednářství chce tyto problémy řešit tak, aby byl vyloučen jakýkoliv tlak, jakákoliv závislost, tím spíše když se jedná o náboženství nebo morálku.

„Dcero má, denně poznáváš a jasněji v tomto životopisu ukazuješ, že můj Syn a já s Ním milovali jsme vroucí láskou cestu Kříže a utrpení a ochotně je po celý život snášeli. Dostává se ti tohoto poznání dokonaleji a slyšíš velmi často opakovati tuto nauku, proto se musíš horlivěji snažit jednat podle toho v denním životě. Tato povinnost ti připadla ode dne, kdy si tě můj Syn vyvolil za nevěstu, a bude tě vázat víc a více, takže nebude možno jinak než přijmout a milovat obtíže až do takové míry, že největší bolestí pro tebe bude býti bez nich.“

„Obnovuj denně ve svém srdci tuto touhu, neboť já si přeji, abys byla velice zběhlá v této vědě, kterou svět tak velice pohrdá. Přitom si však pamatuj, že Bůh neposílá utrpení na tvory jen proto, aby trpěli, nýbrž proto, aby je učinil schopnějšími a hodnějšími ku přijetí požehnání a pokladů připravených pro ně, jež jsou nade všechno lidské pochopení vzácnější (srov. 1 Kor 2,9)“ (Úryvky z knihy *Mystické Město Boží*)

Pak je to ovšem těžko slučitelné s křesťanskou vírou...

K odklonu zednářů-křesťanů od Církve dochází postupně. Ve skutečnosti ovšem zednářská organizace vyvíjí úsilí, které se diametrálně liší od Církve. Zednářství buduje především na osvětlení několika málo zasvěcených, kteří jsou zavázáni k mlčenlivosti; pro křesťany je víra a zjevení Boží dar, který je přístupný všem, především pokorným a maličkým. Tím, že se stále zabývá výlučně konfrontací idejí a tolerance, vede zednářství k relativismu; křesťanství naopak zve k objevování Krista. On je cesta, pravda a život. Zednářství očekává všechno od člověka, nic od Boha. Dokonce i ty lóže, které vycházejí z existence »Velkého Architekta«, odmítají představu Boha, který jakýmkoliv způsobem zasahuje do lidského života. To je také důvod, proč katolická Církev vytrvale odsuzuje příslušnost křesťanů ke svobodným zednářům.

Jak to ale vypadá s častými setkáními křesťanů a svobodných zednářů?

Mnohé lóže provádějí nábor mezi křesťany, kteří se stávají zednáři v dobré víře. Zednářství si je získává pod maskou tolerance; na všech dostupných konferencích o filozofických a kulturních otázkách se zdají být zcela nezálužní. Křesťané si neuvědomují, že je to pouze »nedělní šat«, ve kterém poznávají pouze to, co jsou jim ochotni ukázat.

Čím výše se však stoupá v zednářských stupních, tím více se setkáváme s lidmi, kteří jsou Církvi a především papeži krajně nepřátelští. Ostatně zednářství založili v r. 1715 dva anglikánští pastoři, kteří odmítali primát římského biskupa. Já sám jsem byl antiklerikál, proto jsem se tam cítil docela dobře. Nepřátelské protesty proti pape-

žově návštěvě ve Francii vrhají světlo na tyto postoje. To jsou ale výjimky. Nejčastěji není přímo o zednářství vůbec nic slyšet. To dokládá svou oprávněnost veřejně jen humanitárními akcemi.

Litujete toho, že jste byl členem »Velkého Orientu«?

Setkal jsem se tam s inteligentními lidmi, i s několika velmi vzácnými. Ale pozor... za mojí angažovaností stálo určité duchovní zaměření. Byl jsem na dráze, která mě zavedla hluboko do závislosti a do neštěstí. Proto o tom mluvím i dnes. Chci jednoduše říct: Byla to chyba, neopakujte ji! Některé přitahuje tajemný charakter zednářství. Ale to, co při postupném zasvěcování vychází najevo, je iluze. Velká část tajemství byla již bývalými zednáři odhalena. A pokud jde o rituály, o těch je možno se dovědět v knihkupectvích.

V čem vidíte největší nebezpečí svobodného zednářství?

Velké nebezpečí je v egoismu (všimněte si, neříkám v egoismu) a v pýše: člověk věří, že může vzít do rukou svůj vlastní osud bez Boží pomoci. To je dědičný hřích: člověk se chce sám stvořit, jako by sám byl Bůh. A to je přesně to, co had radil prvním lidem: »Budejte jako Bůh!« Tento druh pýchy, který ohrožuje všechny esoterické organizace, je potravou pro Zlého: i když si toho zakladatelé a příslušníci nemusí být vědomi, uzavřeli pakt s ďáblem. Světlo, o kterém je řeč, je světlo Lucifera – »Světlohoše«, a ovoce je zcela evidentní: zhroucená manželství, ctižádost, boj o moc a peníze bez zábran a bez skrupulí...

*S Mauricem Cailletem rozhovorovala Benedicta Drouinová
Familie Chrétienne 14. 10. 1999,
překlad -ls-*

Tridentský koncil překonán?

Pro všechny křesťany je skutečně velkou radostí, když se ukáže, že katolíci a protestanti mohou dojít ke shodě v oné otázce, která podstatně přispěla k rozkolu: **»Jedině na základě milosti z víry ve spásnou Kristovu moc, nikoliv na základě naší zásluhy nás Bůh přijímá a my přijímáme Ducha svatého, který obnovuje naše srdce, uschopňuje a pobízí k dobrým skutkům.«** – Ospravedlnění člověka, to znamená odpuštění hříchů a omilostnění, je ryzím darem trojjediného Boha. To věří stejně tak katolíci jako protestantští křesťané.

Jestliže ovšem nyní někteří komentátoři postupují tak, jako by se katolická církev pracovala k Lutherovu vyznání, pak je to chybné a zcestné. Katolická církev tomu totiž vždycky tak učila, a to již před Lutherem, a tedy i před tzv. »reformační dobou«. To dokládají nejen dokumenty Tridentského koncilu (viz 6. zasedání v r. 1547), které se obšírně zabývají úchylkami Lutera a jeho následovníků. Tam stojí, že působící příčinou našeho ospravedlnění je »milosrdný Bůh«, který »bez naší zásluhy obmývá a posvěcuje, pečeti a pomazává Duchem svatým podle zaslíbení«. (Kap. 7)

(Když se podíváme do Katechismu katolické církve, který byl vydán v r. 1994, najdeme v článku 2 (1987–2029) církevní učení o ospravedlnění a milosti, které po Společném prohlášení nevyžaduje sebemenší úpravu. Pozn. překl.)

Je tragické, že tato shoda v obsahu učení o ospravedlnění nebyla rozpoznána již v 16. století. To je ale zcela pochopitelné v souvislosti s tehdejší náladou a s útočně hlásaným kázá-

ním na obou stranách. Luther ovšem z této nauky vyvodil ještě další důsledky, které nejsou slučitelné s katolickou vírou.

Tyto rozdělující důsledky nebyly ani společným prohlášením nijak překonány. Na to poukazuje »Odpověď katolické církve na Společné prohlášení«, kterou vydala Kongregace pro nauku víry spolu s Papežskou radou pro jednotu křesťanů.

Sem patří také Lutherovo učení, že člověk i po křtu a ospravedlnění zůstává vnitřně hříšником (simul iustus et peccator), zatímco my jsme podle Pisma a učení Otců přesvědčeni, že »ospravedlnění působí i posvěcení a vnitřní obnovu člověka«. (Trid. koncil)

Dále je to Lutherovo pojetí, že postačí sama víra v ospravedlnění, abychom byli před Bohem ospravedlněni, že dobré skutky vykonané s pomocí Boží milosti nemají žádný význam. Jak je tomu vůbec, pokud jde o spolupráci milosti a lidské svobody?

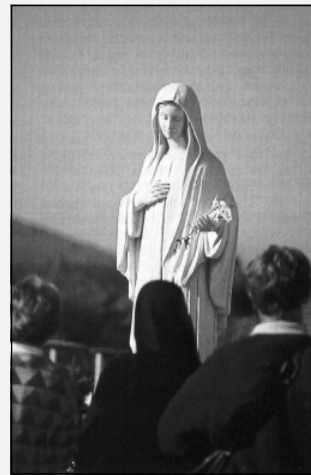
Jestliže někteří ekumeničtí nadšenci triumfálně prohlašují po tomto »Společném prohlášení«, že »odsouzení vyslovená v Tridentu jsou již neplatná«, a že tedy můžeme společně přistoupit ke stolu Páně, pak je třeba je upozornit, že odsouzení bude neplatné jen v těch bodech, ve kterých se dospělo k plné shodě. **A těmito body, které stále teprve čekají, jsou další důsledky, které Luther z učení o ospravedlnění vyvodil, a těmi jsou: prameny víry, církev, papež, svátosti včetně eucharistie. Rozlousknout tyto ořechy bude mnohem obtížnější, než nauka o ospravedlnění, kde vlastně podstatné rozdíly nikdy nebyly.**

Josef Bauer, překlad -lš-

Od své volby za římského biskupa jsem víckrát, jak víte, potvrdil své vroucí přání vidět katolickou církev plně a zcela nastoupit do posvátné úlohy, jejímž cílem je znovuoobnovení jednoty. (Jan Pavel II.)

Poselství Královny míru

*Drahé děti,
i dnes vás zvu k modlitbě.
V tomto čase milosti
ať je vám kříž ukazatelem
lásky a jednoty,
skrze něj přichází pravý mír.
Proto, děti, modlete se zvláště
v tomto čase, aby se ve vašich
srdcích narodil malý Ježíš,
Tvůrce pokoje.
Jen modlitbou se stanete mými
apoštoly míru v tomto nepokojném světě.
Proto modlete se, až se vám modlitba stane radostí.
Děkuji vám, že jste přijaly mou výzvu!*

Medžugorje 25. 11. 1999

Při návštěvě třetí skupiny německých biskupů »ad limina« řekl Jan Pavel II. mimo jiné:

„Chtěl bych uvažovat o základním aspektu Církve jako »univerzální svátosti spásy« a jako tajemství.“

„Mnozí se domáhají práva konstruovat si Církev, jako by

to byl určitý druh »mnohonárodního společenství«, které spravují více méně inteligentní lidé. **Ve skutečnosti Církev jakožto tajemství není »naše«, ale »Jeho« Církev: ona je Boží lid, Kristovo Tělo a chrám Ducha svatého.**“

„Úkolem biskupa je povzbuzovat kněze a ty, kteří se spolupodílejí na odpovědnosti v péči o duše, aby iniciativně usilovali o **duchovní obnovu společenství.**“

„Jestliže se přeletuje od jednoho setkání k druhému bez přestávk, dojde brzy k vyčerpání. Je třeba předejít duchov-

nímu vyčerpání a nabrat znovu dech skrze **modlitbu.**“

„V současné době nejen v oblasti civilní společnosti, ale také v Církvi se mnoho mluví o emancipaci, stále více se obhájuje mentalita, která má zato, že člověk může získat pravou svobodu, když se distancuje od Církve“... „Vy jako biskupové se musíte snažit, abyste takové bludné tendence korigovali.“

„Mám na mysli také ochranu života, ve které je podstatné, aby biskupové celé Církve vydávali jednomyslné a jednohlasné svědectví. Z dopisů, které jsem vám napsal a které vám

napsal můj pověřenec o této otázce, víte, jak mi leží na srdci poradenství pro těhotné ženy. Doufám, že co nejdříve bude tato významná aktivita vaší církve znovu a definitivně přebudována podle mé direktivy.“

L'Osservat. Rom. 21. 11. 1999

Dopis Svatého otce seniorům – pokračování

Když hovořím o seniorech, nemohu se neobrátit také na mladé, a zvu je, aby jim stáli po boku. Vyzývám vás, drahá mládeži, abyste to dělali s láskou a velkodušností. Staří lidé vám mohou dát mnohem více, než si můžete představit. Sirachovcova kniha v té věci napomíná: *Nepřehlížej řeč starců, neboť i oni se učili od svých otců* (8,9). *Navštěvuj shromáždění starců; je někdo z nich moudrý? Spoj se s ním* (6,34); *protože moudrost je ozdobou starců* (25,5).

Křesťanské společenství může získat mnoho z pokojné přítomnosti těch, kteří jsou pokročilí věkem. Myslím především na evangelizaci: její účinnost nezávisí principiálně od operativní výkonnosti. V kolika rodinách vnoučci přijímají od prarodičů první základy víry. Ale je mnoho jiných úseků, kam se může rozšířit požehnaný

vklad starých lidí. Duch působí, jak chce a kde chce, a poslouží si nezřídka lidskými silami, které v očích světa platí jen málo. Kolik lidí nachází pochopení a posilu díky láskyplné radě, tiché modlitbě, skrze svědectví utrpení přijatého s trpělivou odevzdaností! Zatímco právě jim docházejí síly a snižuje se jejich výkonnost, stávají se tito naši bratři a sestry o to vzácnější v tajemných záměrech Prozřetelnosti.

Právě z tohoto hlediska, mimo evidentní psychologickou potřebu samého starého člověka, nejpřirozenějším místem, kde je možno žít v podmínkách stáří, zůstává ono prostředí, ve kterém se cítí »doma«, mezi příbuznými, známými a přáteli, a kde může ještě poskytnout nějakou službu. A ruku v ruce s tím, jak se prodlužuje průměrný věk a roste počet seniorů, sta-

ne se ještě naléhavější podporovat tuto kulturu, která přijímá a oceňuje stáří a nevykazuje je na periferii. Ideálem zůstává pobyt starého člověka v rodině se zaručenou sociální pomocí, pokud jde o narůstající potřeby, které s sebou přináší věk nebo nemoc. Vyskytují se ovšem situace, za kterých samy okolnosti doporučují nebo ukládají uchýlit se do »domovů pro staré«, aby se starý člověk mohl těšit ze společnosti jiných osob a využít speciální péče. Takové instituce jsou proto chvályhodné a zkušenost říká, že mohou poskytovat cenné služby v míře, v jaké aspirují na kritéria, nejen pokud jde o organizační zajištění, ale také pokud jde o citlivou starostlivost. To všechno je snazší v tom smyslu, je-li trvalý kontakt jednotlivých domovů pro seniory ze strany příbuzných, přátel a farních spole-

čenství na takové úrovni, aby tyto osoby cítily, že jsou milované a stále ještě užitečné pro společnost. A jak zde nepřipojit myšlenku vděčnosti a obdivu k řeholním společnostem a skupinám dobrovolných pečovatelů, které se věnují se zvláštní péčí právě ošetřování starých osob, především těch nejchudších, nejpouštěnějších nebo těch, které se ocitly v obtížích?

Draží stařečkové a stařenky, kteří se nacházíte v obtížných situacích, ať už jde o zdraví nebo jiné důvody, vám všem je nablízku moje náklonnost. Když Bůh dopustí naše utrpení z důvodu nemoci, samoty nebo jiných příčin spojených s pokročilým věkem, vždy nám dává milost a sílu, abychom se spojili s ještě větší láskou s obětí jeho Syna a měli ještě intenzivnější účast na jeho spasitelném plánu. Buďme přesvědčeni: On je Otec, Otec bohatý na lásku a milosrdenství!

Obzvláštním způsobem myslím na vás, vdovci a vdovy, kteří jste zůstali osamocení a procházíte posledním úsekem života; na vás, řeholníci a řeholnice vysokého věku, kteří jste dlouhá léta sloužili věrně nebeskému království; na vás, draží spolubratři v kněžské a biskupské službě, kteří jste dosáhli vysokého věku a opustili jste bezprostřední odpovědnost za pastorační službu. Církev vás ještě potřebuje. Ona poskytuje služby, které vy pocítujete, na různých úsecích apoštolátu, počítá s vaším přínosem díky prodloužené modlitbě, naslouchá vašim zkušenostem a radám a obohacuje se evangelijním svědectvím, které vydáváte den po dni.

Poznámky

⁽¹⁸⁾ *Leviator fit senectus eorum, qui a iuventute coluntur et diliguntur. Cato maior, seu De senectute, 8, 26*

⁽¹⁹⁾ *Rozhovor po návratu z venkova, 11*

Svatý Martin opravdu přijel na bílém koni

Ačkoli na sv. Martina ani po něm u nás nepadla ani jedna sněhová vločka, přesto do Martinic u Velkého Meziříčí přijel o pouti Martin na bílém koni. V neděli 14. 11. 1999, přesně na konci mše svaté zazvonily jeho podkovy u kulturního domu. Všichni, mě nevyjímaje, z toho byli skutečně překvapeni.

Křížem krážem totiž projížděl celou vesnicí rytíř na bělouši. Tak praví legenda, kterou přesně dodržel, včetně toho, že měl na sobě jen polovinu pláště. Radost z něj měly především děti.

Hlavně jejich jménem upřímně děkuji všem, kteří za velkých obětí šimla i jezdce sehnali a na jubilejní desátou pouť dopravili. Museli kvůli tomu jet do Rudíkova pro povoz a pak až na Herálec pro oře, a pochopitelně i zpět.

Vděčnost patří také ženám, které ochotně naplekly tradiční martinské makové podkovy, a všem, kdo nazdobili sál i zvoničku i těm, kdo vypravili mládež v krojích a připravili bohoslužby.

K slavnostnímu prožití pouti přispělo i zastupitelstvo obce, které na každý rodinný stůl darovalo jednu láhev výborného vína značky Rosa coeli.

Není to příklad k následování? Svatý Václav, svatý Ladislav i svatá Zdislava přece také jezdili na koních! A Svatá rodina i s babičkou Annou dokonce na oslíku, což by děti nadchlo ještě více.

V Jubilejním roce 2000 by v každé obci mohla být pouť tak nápaditá, jako byla ta jubilejní desátá svatomartinská v Martinicích. Zkusme to spolu. Udělejme něco pěkného pro sebe a své blízké. Když dnes ty možnosti máme, využijme jich.

P. Jan Peňáz, velkomeziříčský děkan

Svatý farář Arský 16

BOJ S DÁBLEM

To, co životopisci vyprávějí o »d'ábelských příhodách«, které si musel svatý farář Arský protrpět, je zcela pravdivé a bylo to potvrzeno nespornými svědky.

Ne méně než 34 roky, od r. 1824 do r. 1858, strádal farář Vianney krutými nástrahami d'ábla. Ruku v ruce s tím krácela nepředstavitelná pokušení a zoufalství, takže trpěl mučednictvím nejhoršího druhu. Farář Vianney se domníval, že je navěky zavržen, a viděl se již v pekle. Stále znovu myslel, že slyší ve svém nitru hlas: »Nyní je jasné, že přijdeš do pekla!«

To všechno nebylo nic jiného než pokušení a celá léta snášené nejtěžší duchovní utrpení.

Abychom lépe pochopili, o čem budeme nyní vyprávět, pokládáme za důležité krátce vysvětlit, co nám říkají znalci Boha o působení satana v lidských duších: Především se jedná o d'ábelská pokušení, kterým se nevyhne žádný člověk na světě. Na druhém místě stojí vnitřní nepokoj, který se zřídka vyskytuje v životě obyčejných lidí, ale v životě svatého faráře Arského se projevoval stále znovu. Konečně je třeba jmenovat vnější a vnitřní nutkání (obsese) a posedlost (posese).

Tyto věci jsou tak obtížné, že bude nejlépe, když necháme vyprávět podrobně Kateřinu Lassagnovou:

»V tom roce, kdy se farář Vianney rozhodl založit dívčí školu (myslím, že to bylo r. 1824) a my, Benedikta Lardetová a já, jsme byly u sester sv. Josefa ve Fareins, vracely jsme se jednou v sobotu do Arsu, abychom zde strávily neděli. V jednom z těchto dnů mi farář vyprávěl, že se cítí velmi zneklidněn, protože v noci slyšel ve farní budově rámus. Domnívá se, že se jedná o zloděje nebo

o někoho, kdo mu chce udělat něco zlého...«

Pozoruhodné bylo, že se to stalo právě v době, kdy začaly kolovat o faráři ve světě pomluvy a očeřování. Dílo, které proti němu zinscenovali, bylo tak strašné, že musel mít dojem, že se jedná o jeho život. Nemyslel však na to, že mu tropí neplechu d'ábel...«

Kateřina pak dále referuje: »Netrvalo to dlouho, a několik mladých mužů se rozhodlo, že budou v noci hlídat faru se zbraní v ruce, aby tak chránili pana faráře. Jedni seděli na zvonici a jiní obcházeli faru.

Jeden z těchto mladíků, jistý Verchère, který držel stráž uvnitř ve vedlejší místnosti na faře, se náhle lekl, když uslyšel silný rámus. Zdálo se mu, jako by se zhroutil šatník, který se v místnosti nacházel. Mladý muž byl tak vyjevený, že utíkal do farářova pokoje a volal ho na pomoc. Farář Vianney později řekl: „Chudák Verchère úplně zapomněl, že má v ruce zbraň. Myslel si, že je ztracen.“ Na tom místě je třeba připomenout, že Andreas Verchère, který zemřel 1879, dvakrát svědčil v procesu blahověčení a potvrdil tuto příhodu. Byl to také on, kdo řekl farářovi Vianneyovi: »Myslím, že je to d'ábel!«

Svoji výpověď uzavřel Verchère slovy: »Když hluk přestal, znovu jsme se položili. Když další večer za mnou přišel farář a prosil mě, abych s ním šel opět na faru, odpověděl jsem: »Ne, pane faráři, to mi stačí!«

Farář Vianney stále ještě nevěřil, že zde působí d'ábel. Hledal nějaké přirozené vysvětlení těchto jevů.

Kateřina Lassagnová pokračuje: »Farář Vianney se chtěl nejdříve bránit sám. Vzal si do pokoje vidle a postavil si je tak, aby byly po ruce, protože říkal, že stále slyší, jako by někdo chtěl roztrhnout záclonu u jeho

postele, a bojí se, že ráno najde jenom cáry. Ve své nouzi sáhl po vidlicích, protože měl dojem, že jsou tu potkani, kteří mu trahají závěs. Ráno však zjistil, že závěs je celý a neporušený.

Když jednu noc nasněžilo, ozval se na farním dvoře křik. Ale ráno nebyly na sněhu žádné stopy. Nyní si musel farář Vianney přiznat, že se nejedná o žádné zloděje, kteří se vkrádají do fary a ruší ho ve spánku. Od té doby poslal mladé muže domů a již nechtěl slyšet o žádné hlídce u farní budovy.«

Nyní bylo faráři Vianneyovi jasné, o koho se jedná. Se skutečně svatou energií se usebral, aby se připravil na tento boj, o kterém věděl, že se mu nevyhne.

Je to požehnání, že máme v Kateřině Lassagnové korunni svědkyni. Sděluje: »Protože o tom sám mluvil, víme, jaké neplechy musel vytrpět od zlého nepřítele. D'ábel klepal na jeho dveře a křičel ječivým hlasem: „Vianneji, Vianneji!“

„D'ábel klepal dnes v noci na moje dveře,“ řekl jednou, ale já jsem mu neodpověděl, a přesto vešel dovnitř. Hrnc na vodu, který stál na kamnech, použil jako buben. Stále znovu a znovu do něho mlátil.“

„Jednou se mi zdálo, jako by ve světnici byl těžký kůň, který pořád vyskakuje do výšky a svými kopyty bije do stropu a pak opět dopadne na všechny čtyři.“

Opakovaně mi říkal, že v noci slyšel celé regimenty Rakušáků a kozáků pod svým oknem, kteří mluvili nesrozumitelnou řečí a nedopřáli mu klidu.

Jednoho dne mi farář Vianney řekl: „Nedávejte mi do slamníku žádnou slámu, protože když je v něm mnoho slámy, d'ábel mi ji vyhazuje.“ Pochopila jsem, co tím chtěl říct. Místo uprostřed postele zvykl si farář Vianney lehat co nejvíce na kraji, že prakticky ležel na prknech. D'ábel to měl snazší, shodit jej

Pán, který smazal hřích a odpustil naše viny, je s to chránit vás a střezit proti nástrahám d'ábla, který proti vám bojuje, aby vás nepřekvapil nepřítel, který obyčejně zplodí vinu. Kdo se však svěří Bohu, ten se nebojí d'ábla. »Je-li Bůh s námi, kdo proti nám?« (Řím 8,31)

sv. Ambrož

z lůžka, když měl hodně nacpaný slamník.

Jednou řekl: „Dnes v noci přišel d'ábel. Lehl si k mé hlavě a snažil se ke mně přitulit. Vydával žalostné zvuky jako nemocný nebo umírající.“

Když se jednou farář Vianney modlil blízko kamen breviář, slyšel náhle hluk, jako když se sype šterk nebo se vysypávají pytle s obilím. Protože si byl vědom, že se opět jedná o d'ábelskou neplechu, prohlásil: „Utíkám se k Boží Prozřetelnosti a podám jí zprávu, co mi tro-píš, aby tě potrestala zatracením.“

Vyprávěl nám o tomto případě. D'ábel brzy zanechal svého řádění!«

Právě toto vyprávění Kateřiny Lassagnové nám ukazuje taktiku, jak farář Vianney postupoval proti d'áblu. Nakonec si na útoky zlého zvykl, protože o něm vtípkoval. Pokládal ho za něco, s čím se člověk v životě může potkat, ale čím pohrdá. Je to ostatně nejlepší metoda, jak se a d'áblem vypořádat, když jim pohrdáme.

Farář Vianney trpěl od d'ábla znovu a znovu. Tyto představy a obtěžování nabývaly všech možných forem.

(Pokračování)

»André, máme schůzku!«

Za poslední zločin jsem byl odsouzen na patnáct let. Když k tomu přičtu předchozí tresty, obnáší to celkem 21 roků. V Chateau Thierry, věznici zřízené především pro bláznů mého ražení (kteří jsou obzvláště náchylní k útěku), mi řekl ředitel na uvítanou: »Bud' zde budeš sekát dobrotu, nebo tu chcípneš!« Jako odpověď jsem mu jeho kancelář obrátil vzhůru nohama.

Strávil jsem na tomto místě mnoho měsíců. Ale byl jeden člověk, který mě tu uměl najít: můj dobrý farář. Jednou měsíčně mi posílal dopis. Psal hodně, ale o Bohu tam byla vždy jen jedna věta: »André, Bůh žije!«

Jednou jsem si mu postěžoval: »Čučím tady pořád v té cele a nevidím nic než čtyři stěny.« Na to mi odpověděl: »Pošlu ti velkou knihu. Můžeš si během svého trestu číst, ale i potom, pokud budeš chtít.«

Nakonec přišla ta knížka. Čtyři velká svázaná evangelia... »Podíval ses už do toho?« ptal se mě jednou později. Samozřejmě že ne. »A o čem to je?« »Samozřejmě o Bohu,« zněla odpověď. »Ten farář mi tady do cely vpašoval Pánbicka!« pomyslel jsem si.

Jednoho dne jsem sáhl po knize, o které mi bylo řečeno, že ji mohu začít číst od kterékoliv stránky. Natrefil jsem zrovna na svatbu v Káně... »Oho,« říkám si, »můj farář má pravdu. Ta knížka, to je třída!« Šel jsem ke kohoutku, otevřel a řekl: »Hele, kámoši, nech tady téct víno!« Ale byla to pořád jen voda. Když jsem si postěžoval farářovi, odpověděl: »André, ty to čteš špatně. Tak to není myšleno.«

...Jednou mě opět napadlo vzít tu knížku. A tehdy jsem Ježíše vyzval: »Jestli opravdu jsi a jestli všechno, co v té knížce stojí, je skutečně pravda, tak mě přijď navštívit. Navrhuji ti schůzku: Přijď dneska ve dvě

v noci. Budeme mít klid a čas si podiskutovat. A když jsi tak mocný, chci od tebe jen jedno: Otevřeš mi tady ten katr a já pláchnu...«

Ten Ježíš, kterého jsem chtěl udělat komplicem svého útěku, mi odpoví a já s ním pláchnu, ale zůstanu mezi svými čtyřmi stěnami. V noci z 11. na 12. června 1960 spím jako obyčejně tvář ke svým mřížím. Spím tvrdě. A tuhle noc mě někdo burcuje ze spánku. Seskočím z pryčny připravený dát někomu do zubů. Ale nikdo tu není.

A tu slyším následující slova, ozývají se hluboce a velice silně v mém nitru, jako v nějakém tunelu: »Jsou dvě hodiny, André, máme schůzku!« Vykřiknu ke dveřím své cely, přijde dozorce a já mu říkám: »Co si ze mě střílíš?« – »Já jsem neřekl ani slovo.« – »Kolik je hodin?« – »Dvě, přesně dvě!«

Neměl jsem čas přemýšlet, protože ten hlas se ozval znovu, ještě silněji v mém nitru: »Já jsem tvůj Bůh a Bůh všech lidí!« Zařal jsem pěsti a křičím: »Ale jak mi můžeš hučet do uší, když já tě ani nevidím, ani neznám! Kdo jsi? Nech mě na pokoji, zmizni, nebo ti ukážu!«

A teď vidím, úplně vedle mříží, které jsem vždycky chtěl vyhodit do vzduchu, abych mohl zmizet, nádherné světlo. Na to není slov, to se nedá popsat. Strop je fuč, stěny jsou fuč, v mojí cele je nebe! A v tom světle muž, kterého neznám, nikdy jsem ho neviděl. Ukazuje proražené ruce, proražené nohy, otevřený bok. A já slyším tady ve své cele slova, která mě pronikají: »To je i za tebe!«

V tom okamžiku spadly šupiny s mých očí. Šupiny obtěžkané 27 lety hříchů odpadly a já vidím jasně. Bleskově jsem po-

chopil, že jsem hříšník a On je můj zachránce! Poprvé v životě se skláním a padám na kolena. Poprvé v životě brečím, poprvé v životě mě chce někdo mít rád!

A od těch dvou hodin až do sedmi do rána, celých pět hodin až do otevření cely na kolenu procházím zpětně všechno to zlé, co jsem spáchal, aby to ze mě vyšlo jako přezrálý vřed.

Po tomto setkání jsem seděl ještě šest let, čas, který Bůh, nebeský kumštýř, použil k tomu, aby z kusu kamene, z nenávisti a ateismu, udělal malého bezvýznamného svědka, kterým chci pro něho být...

André Levet

Z přednášky na kongresu »Apoštolové pro rok 2000« v roce 1988 ve Versailles

Podle Vision 2000 6/99

Překlad -Iš-

Přiznání

Kdyby byla redakce měsíčníku Anno Domini vyzvala své spolupracovníky a sympatizanty již o nějaký rok dříve, aby se vyznali ze svého vztahu k Církvi, bylo by již dříve jasno, kde je jádro sporů o charakter tohoto periodika.

Přiznání, která napsali mladí lidé z okruhu AD v jeho 11. čísle, vyjevují neradostnou skutečnost: v tomto časopise pracuje s upřímným nasazením a dobrou vůlí skupina smutných a zklamaných mladých lidí. Povzbuzení důvěrou, které se jim dostalo od těch, kteří je vedli, dali se do práce s vervou a nadšením. Ale jejich ideály narazily na překážky, které si nedokážou vysvětlit jinak než zasloupeností Církve, která podle jejich přesvědčení jde někam jinam než tento svět.

Vyjadřuje zklamání těchto mladých lidí mentalitu celé mladé křesťanské generace, nebo je

to smýšlení jen určitého okruhu? Otevřená a spontánní radost, jakou projevují mladí lidé na setkáních s papežem a svými biskupy, nenaznačuje, že by mladí katolíci v Církvi viděli jen obyčejnou a zaslepenou lidskou instituci, která se nezasvěceně vměšuje do jejich záležitostí. Mentalita a nálada, s jakou se mohu setkat v různých mladých společenstvích, nenese v sobě žádné náznaky rozčarování ze současné Církve.

Zklamaným mladým lidem z okruhu Ádělka není možno nic vyčítat. Spíše nám jich musí být líto, že se ocitli v takové situaci. Uvěřili Kristu a měli radost, že je přijal mezi své učedníky. Ale ti, kteří je k Němu přivedli, zapomněli svým mladým přátelům připomenout, že se mohou setkat také s něčím, co jim bude připadat jako »tvrdá řeč«. Zapomněli jim říct, že u Ježíše není jen radostné jásaní, ale také »úzká ces-

ta a těsná brána«, že cesta ke skutečné Ježíšově radosti je cestou kříže. Nepřesvědčili je o tom, že svou Církev tento, a ne jiný Kristus sám postavil na Skále, o které řekl: »Kdo vás slyší, mne slyší, kdo vámi pohrdá, mnou pohrdá.«

Ptám se vás, kteří jste si je vychovali, jak to, že jste jim neuměli předat poznání, co je to Kristova Církev? Jak to, že jako jejich duchovní vůdci jste jim nepředali úplnost, krásu a radostnost mravního učení Církve? Jak to, že jste jim neukázali, kde je skutečná a pravá Kristova radost? Jak to, že jste jim svěřili náročnou úlohu a odpovědnost ukazovat cestu druhým, když jejich náboženské znalosti i náboženská zkušenost jsou tak rozporuplné? Jak to, že jste jim neukázali skutečně pozitivní vzory křesťanské svatosti, které by je tak zaujaly a uchvátily, aby je předávali svým souvěkovicům? Jak to, že si tito nevidoucí vůdci myslí, že nemohou mladé

Překvapení k Vánocům

MYSTICKÉ MĚSTO BOŽÍ

Můžeme opravdu mluvit o překvapení nad skutečností, že Matice cyrilometodějská v Olomouci vydává velké, u nás téměř neznámé dílo španělské mystičky sestry Marie od Ježíše z Agredy († 1665). Jde vlastně o kopii prvního českého vydání, o něž se zasloužili čeští benediktini v Chicagu v r. 1954, kteří je vydali ve čtyřech obsáhlých svazcích (Početí, Vtělení, Probodění, Korunování). Dílo nese název *Mystické Město Boží* a obsahuje podrobný životopis „Panny a Matky Boží Marie“, napsaný „podle zjevení a za vedení samotné Panny Marie“.

Autorka „Marie z Agredy“, jak bývá jmenována, odmítala zpočátku všechny žádosti o sepsání zjevení, kterých se jí dostávalo. Začala psát až na přímý rozkaz představených. Když

však jejich dozor nad psaním díla poněkud ochabl a jistý zpovědník to všechno docela zpochybnil, sestra Marie všechny spisy spálila. Znovu začala psát až pod poslušností na další příkaz představených a svou práci dokončila těsně před smrtí.

V předmluvě díla se uvádí, že „Město Boží bylo přijato velmi příznivě a pochvalně jako dílo nejvyšší zdařilé. Dozvalo četných schválení a doporučení i nejvyššími autoritami v církvi. Z iniciativy tehdejších papežů bylo znovu a znovu zkoumáno a vždy prohlášeno za nezávadné a doporučováno k horlivé četbě.“

To ovšem bylo před třemi sty lety, v jiné době, s jinou mentalitou lidí. Jak je však přijímáno dnes?

Církevní postoj se samozřejmě nezměnil. „Město Boží“ je

lidí získat nijak jinak než tím, že jim staví na odívání idoly, které Boha ani neznají nebo opustily jeho Církev? Takovéto zjednodušování a devalvace není důstojná křesťanství a jeho božského Zakladatele a nemůže vést nikam jinam než do slepé uličky. Takovýto způsob práce s mládeží je nebezpečný a vychovává potenciální odpadlíky. Takovýto způsob práce s mladými je na hony vzdálen tomu, jak vedl k Bohu mládež její velký a nepřekonatelný apoštol sv. Jan Bosko. A mládež, kterou uměl tento váš vzor a zakladatel přivést k Bohu a ke svatosti, nebyla mládež z nějaké katolické elity, ale bezprizorní povaleči z ulice.

Pohoršení, které AD šíří, ať si to přiznáváte, nebo ne, nejde na vrub těch mladých »zklamaných nadšenců«, kteří je vedou, jak umí, ale na váš účet, kteří jste je ve skutečnosti oklamali. Je to vaše odpovědnost a je to vážná odpovědnost také všech těch

duchovních osob, které těmto mladým bez vlastní viny bloudivým lidem přitakají a lichotí. Vy přece víte velmi dobře, co řekl Ježíš Kristus na adresu těch, kteří způsobí pohoršení. Nehleďte si útěchu ve smyšlené exegezi, že jeho slova není třeba brát tak vážně a doslova, protože evangelium je spíše jen výsledek reflexe prvotních křesťanů. Jestliže vás nevolají k odpovědnosti vaši představení, padá tato odpovědnost i na ně, stejně jako padá na všechna ta teologická učiliště, kde jste si takto ochuzené, zkruslené a zdeformované pojetí křesťanství osvojili.

A co říci vám, mladí čtenáři, kteří své Áděčko máte rádi? Čtete si je dále s vědomím, že se k vám na jeho stránkách dostává nikoliv podstata křesťanství, ale pouze jeho odvar, a to s mnoha neužitečnými a škodlivými přísadami. Čím později to pochopíte, tím větší bude jednou vaše zklamání.

Lubomír Štula

stejně tak nezávadné dnes jako kdysi. Je stejně cenné a hodné doporučení je číst a rozjímat.

Přesto však může někomu působit obtíže a nechut' jeho obsáhlost, a někde – vzhledem k naší dnešní uspěchanosti – i zdlouhavost. Ale mám zato, že to jen tehdy, budeme-li přijímat vyprávění autorky spíše rozumem než srdcem. Spíš jen povrchem než hloubkou bytosti. Spíš svěbytností osobního postoje než pokorné trpělivosti k vnitřnímu naslouchání. Právě tyto podmínky však umožní čtenáři i užitek z díla, prospěch a radost.

Snad ještě větší obtíže než z obsáhlosti díla bude asi mnohým dnes působit docela nezakrytý vhléd se stejně tak prostým vyprávěním o tajemstvích a skutečnostech odjinud neznámých, zarážejících nečekanou velkolepostí darů a projevů přízně, kterými Bůh zahrnoval Matku svého Syna. Zde musí sama víra nacházet východisko ve vyváženém postoji pokorného smýšlení o sobě samém, o svých vědomostech, o poznání Boha atd. s tím, že ponechá jistou rezervu prostoru pro přesažnost tajemství. Tajemství jak Boha, tak autorky (tlumočnicka). Rezervy, která nedovolí se pohoršit, když je to zcela zbytečné a leda narušující pozhřebání této četby.

Můžeme zde docela vycházet z Ježíšova „Velebím tě, Otče, Pane nebe i země, že jsi tyto věci skryl před moudrými a učenými a zjevil jsi je maličkým“ (Mt

11,25). Postoj pokorné rezervovanosti otvírá totiž prostor pro ono „zjevování maličkým“, ať už v pronikání do skrytých tajemství či v objevování hlubšího vhledu do ducha autora (doby atd.), což napomáhá moudrému hodnocení a pravdivé kritice nevšedních sdělení. Přinejmenším ale vždy napomáhá ke zmíněnému ponechání prostoru pro jistá tajemství a jejich neproniknutelnost.

Konečně sama autorka hned v úvodu říká: „Nebyla bych překvapena, kdybych o sobě uslyšela nepříznivý posudek a byla považována za opovážlivou a domýšlivou těmi, kdož by uvážili, že já, prostá žena, sama o sobě naprostá slabost a nevědomost, pro své hříchy nanejvýš nehodná, odvažují se psát o věcech božských a nadpřirozených.“

Nikdo ale nepopře, jak závažná a cenná jsou mnohá „Poučení“, která k většině kapitol celého díla přidávala sama Královna nebes své žákyni a pisatelce a ze kterých může hojně čerpat každý pozorný čtenář ke svým rozjímáním.

Dílo Marie z Agredy nesporně obohatí všechny, kdo si pro ně najdou jak čas ke čtení, tak trpělivost k naslouchání všemu, co nám – způsobem sdílné ženy – odhaluje.

Díky za to, že nakladatelství Matice cyrilometodějské v Olomouci našlo odvahu k jeho vydání i v dnešní době!

P. Angelik Mička OP

„Dcero má, v příkladu manželského života, do něhož mne Nejvyšší postavil, najdeš pokárání pro ty duše, které se vymlouvají, že jejich život ve světě jim nedovoluje žít dokonale. Bohu není nic nemožné, a podobně není nic nemožné těm, kdož s živou věrou v Něj doufají a odevzdají se úplně jeho božské Prozřetelnosti. Já jsem žila v domě svého manžela právě tak dokonale jako v chrámě; neboť změnou svého stavu nezměnila jsem smýšlení ani touhy a snahy milovat Boha a sloužit Mu; naopak ještě jsem zvýšila svou snahu, aby snad povinnosti manželky mi nepřekážely ve službě Boží. Proto mi Bůh pomáhal, zařídil a přizpůsobil svou mocí všechny věci podle mého přání. Pán učiní totéž všem lidem, budou-li oni sami spolupůsobit.“ (Úryvek z knihy *Mystické Město Boží*)

EXERCICIE NA VELEHRADĚ V ROCE 2000

LEDEN

16. 1. – 20. 1. ● Exercicie pro laiky podávající sv. přijímání, pastorační asistenty a pomocníky (P. J. Pavlík SI)

ÚNOR

6. 2. – 12. 2. ● Kněžské exercicie „Hlasatel evangelia podle sv. Lukáše“ (P. K. Simandl)

23. 2. – 26. 2. ● Duchovní obnova pro snoubence (P. J. Berka OPraem.)

BŘEZEN

26. 3. – 30. 3. ● Postní duchovní obnova (P. J. Sýkora SI)

DUBEN

4. 4. – 8. 4. ● Postní duchovní obnova (P. J. Pavlík SI)

27. 4. – 1. 5. ● Pokračování exercicií podle sv. Ignáce, II. týden – pokračování z roku 1999 (muži P. J. Pavlík SI)

KVĚTEN

9. 5. – 13. 5. ● Exercicie pro mariánské ctitele (P. J. Hladíš SI)

21. 5. – 25. 5. ● Duchovní obnova pro důchodce, osamělé a nemocné (P. J. Peškárek SDB)

ČERVEN

18. 6. – 22. 6. ● Pokračování exercicií podle sv. Ignáce, II. týden – pokračování z roku 1999 (ml. ženy, P. J. Pavlík SI)

ČERVENEC

6. 7. – 9. 7. ● Duchovní obnova pro mladší ženy a muže žijící v manželství (P. A. Mička OP)

9. 7. – 14. 7. ● Exercicie pro trvalé jáhny a jejich manželky

11. 7. – 15. 7. ● Duchovní obnova pro pedagogy a vychovatele (P. Šustáček)

16. 7. – 22. 7. ● Kněžské exercicie (Mons. J. Hrdlička)

25. 7. – 29. 7. ● Duchovní obnova katechetů (P. A. Opatrný)

SRPEN

1. 8. – 5. 8. ● Duchovní obnova pro mládež od 14 let (P. A. Hráček)

9. 8. – 12. 8. ● Duchovní obnova pro ženy a muže žijící v manželství (P. M. Kabrda SDB)

20. 8. – 24. 8. ● Laičtí studenti teologických fakult (P. M. Altrichter SI)

20. 8. – 24. 8. ● Varhaníci a chrámoví zpěváci (P. A. Mička OP)

ZÁŘÍ

1. 9. – 3. 9. ● Duchovní obnova podnikatelů, ekonomů a veřejně činných osob (P. M. Fiala OPraem.)

3. 9. – 7. 9. ● Duchovní obnova pro pracovníky České katolické charity (P. M. Fiala OPraem.)

3. 9. – 7. 9. ● Duchovní obnova vysokoškoláků (P. M. Altrichter SI)

7. 9. – 11. 9. ● Exerciční základ podle sv. Ignáce (P. J. Sýkora SI)

13. 9. – 17. 9. ● Duchovní obnova pro zdravotníky, lékaře a zdravotní sestry (MUDr. M. Kašparů terc. OPraem.)

25. 9. – 29. 9. ● Duchovní obnova pro důchodce, osamělé a nemocné (P. J. Peškárek SDB)

ŘÍJEN

4. 10. – 7. 10. ● Duchovní obnova pro ženy a muže žijící v manželství (P. M. Kabrda SDB)

15. 10. – 21. 10. ● Kněžské exercicie (P. M. Fiala OPraem.)

23. 10. – 27. 10. ● Duchovní obnova pro mariánské ctitele (P. J. Hladíš SI)

23. 10. – 27. 10. ● Duchovní obnova pro ženy a muže (P. R. Janča OFM)

LISTOPAD

5. 11. – 10. 11. ● Kněžské exercicie (P. Augustin SI)

15. 11. – 18. 11. ● Duchovní obnova pro snoubence (P. J. Berka OPraem.)

19. 11. – 23. 11. ● Exerciční pokračování podle sv. Ignáce, II. týden – pokračování z r. 1999 (starší ženy, P. J. Pavlík SI)

29. 11. – 2. 12. ● Duchovní obnova – příprava na advent a nový liturgický rok (P. A. Mička OP)

PROSINEC

6. 12. – 10. 12. ● Duchovní obnova pro zdravotníky, lékaře a zdravotní sestry (MUDr. M. Kašparů terc. OPraem.)

12. 12. – 16. 12. ● Adventní duchovní obnova (P. J. Pavlík SI)

28. 12. – 1. 1. 2001 ● Duchovní obnova pro mládež od 14 let (P. P. Vaculík SDB)

Přihlášky posílejte na adresu:

Poutní a exerciční dům STOJANOV
687 06 Velehrad 62
tel./fax 0632/714 20

Ceny za pobyt – ubytování na noc

dvoulůžkový pokoj ..... 100 Kč
jednolůžkový pokoj ..... 150–200 Kč
apartmá pro 2 osoby ..... 200 Kč
apartmá pro 1 osobu ..... 250–300 Kč
celodenní strava ..... 150 Kč

NEJVHODNĚJŠÍ VÁNOČNÍ DÁREK V LETOŠNÍM ROCE

Benefiční CD Velké jubileum roku 2000

(Výtěžek z prodeje je věnován pro generální rekonstrukci katedrály svatého Václava v Olomouci)

Dovoluujeme si vám nabídnout při příležitosti Velkého jubilea roku 2000 benefiční CD, které bylo připraveno pod záštitou Mons. Jana Graubnera, arcibiskupa olomouckého, metropolity moravského.

Tento nosič obsahuje skladby Daniela Hůlky (Biblické písně Antonína Dvořáka), Bány Basikové (Salve Regina Maria Pia), Marty Kubišové (Králi, milost dej, Tobě patří chvála), Jiřího Pavlice a Hradišťanu (Vinišjem vám štěstí, zdraví) a Spirituál Kvintetu.

Jako speciální bonus tento projekt obsahuje chorál Svatý Václave, který nazpíval Mons. Jan Graubner a Daniel Hůlka.

Objednejte si pro své blízké, přátele, farníky, spolupracovníky CD nebo MC, které obdrží také Svatý otec Jan Pavel II. v sobotu 18. prosince 1999 v Římě.

Cena CD je 265 Kč, magnetofonová kazeta stojí 149 Kč + poštovné (cca 30 Kč).

(Pokud objednáte 7 a více kusů nosičů najednou, je poštovné zdarma.)

V případě vašeho zájmu vás prosíme o objednání nosičů přes společnost Petarda Production, která se také vzdává honoráře při distribuci ve prospěch katedrály.

Objednávky posílejte prosím na adresu:
Petarda Production a. s., Nemocniční 13
702 00 Moravská Ostrava
tel./fax 069/661 89 34

Unie křesťanských pedagogů pobočka Praha

vás zve na přednášku
Mgr. Michala Semína

CO BYLO DŘÍVE: SLEPICE, NEBO VEJCE?

Přednáška se bude konat v úterý
7. prosince 1999

v 18.00 hod. v sále sv. Voršily,
vchod z Ostrovní ulice č. 11, Praha 1
(Vchod se zavírá v 18.15 hod.)

V rámci tohoto filozoficko-teologického
cyklu budou další přednášky vždy
první úterý v měsíci tamtéž

MARIÁNSKÉ VEČĚRADLO

Katedrála Božského Spasitele
v Ostravě – pondělí 13. 12. 1999

16.30 hod. – modlitba sv. růžence;
17.30 hod. – adorace před vystavenou
Nejsv. svátostí;

18.00 hod. – mše svatá a zasvěcení Neposkvrněnému Srdci Panny Marie (celebruje P. Pavel Dokládál).

ANDREOTTI NEVINEN

Vatikán přijal s uspokojením zprávu o výroku poroty, která osvobodila bývalého ministerského předsedu Giulia Andreottiho z obvinění ze spolupráce s mafií. Prokuratura požadovala pro Andreottiho trest doživotního žaláře. Italský deník *La Stampa* informoval, že v pátek 22. října před odchodem na lůžko se pomodlil Andreotti se členy své rodiny s obzvláštní vroucností modlitbu sv. růžence. Andreotti řekl v interview pro tento deník, že zážitky posledních let, kdy čelil těžkému obvinění, mu pomohly utvořit si vyrovnanější obraz o nadpřirozeném životě. »Jedná se mi o to, že zakládat svou spravedlnost pouze na účasti v kultu, tzn. na návštěvě mše, zpovědi a modlitbě, je něco jiného než setkat se duchovně s čistým srdcem s tajemstvím víry.« Andreotti zdůraznil, že politický život,

oficiální činnost a dlouholetá rutina ve vládní funkci mají za následek »byrokratizaci náboženského života«. Díky svému neštěstí si to mohl uvědomit, a tak dnes »se opět mohu modlit a rozjímat jako dřívě a prožívat duchovní rozměr života. To mi dává velkou sílu.«

DVA NOVÍ BISKUPOVÉ

Jan Pavel II. jmenoval dva polské kněze novými biskupy pro Bělorusko. Wladislawa Bli- na, děkana v Mohylewi, jako ordináře pro novou diecézi vitezskou a Cyrila Klimowicze jako pomocného biskupa pro arcidiecézi misko-mohylevskou.

Apoštolský stolec svolal společnou konferenci řeckových biskupů spojených uníí s Římem z oblasti Ameriky, Austrálie a Oceánie. Konference se uskutečnila ve dnech od 7. do 12. listopadu v Bostonu

(USA). Před závěrem se konaly společné nešpory v byzantském ritu, na které byli pozváni také představitelé pravoslavné církve.

Brazílský prezident Fernando Henrique Cardoso pozval na soukromé audienci u Jana Pavla II. papeže k návštěvě Brazílie v roce 2001. Má se tak stát v rámci oslav 500. výročí objevení Brazílie. Papež odpověděl: »Uvidíme!«

-KAI-

28. listopadu byl znovu posvěcen oltář v horní bazilice v Assisi, která byla poškozena zemětřesením. Papežským legátem při svěcení papežského oltáře byl kardinál Sodano.

L'Osservatore Romano

Poprvé po 130 letech byl zpřístupněn jeden hraniční přechod mezi Itálií a Vatikánem.

Jedná se o chodbu ve staré zdi, kudy papežové prchali před zabitím. Chodba vede do Andělského hradu, chodba existuje od 14. století. V příštím roce budou mít i turisté možnost navštívit tuto zeď útěku.

Radio Vaticana

Liturgická čtení

Neděle 12. 12. – 3. neděle adventní

1. čt.: Iz 61,1–2a.10–11
Lk 1,46–48a.48b–50.53–54   Odp.: Iz 61,10b
2. čt.: 1 Sol 5,16–24
Ev.: Jan 1,6–8.19–28

Pondělí 13. 12. – památka sv. Lucie

1. čt.: Nm 24,2–7.15–17a
Ž 25(24),4–5ab.6+7bc.8–9   Odp.: 4a
Ev.: Mt 21,23–27

Úterý 14. 12. – památka sv. Jana od Kříže

1. čt.: Sof 3,1–2.9–13
Ž 34(33),2–3.6–7.17–18.19+23   Odp.: 7a
Ev.: Mt 21,28–32

Středa 15. 12. – ferie

1. čt.: Iz 45,6b–8.18.21b–25
Ž 85(84),9ab+10.11–12.13–14   Odp.: Iz 45,8
Ev.: Lk 7,19–23

Čtvrtek 16. 12. – ferie

1. čt.: Iz 54,1–10
Ž 30(29),2+4.5–6.11–12a+13b   Odp.: 2a
Ev.: Lk 7,24–30

Pátek 17. 12. – ferie

1. čt.: Gn 49,1a.2.8–10
Ž 72(71),1–2.3–4ab.7–8.17   Odp.: srov. 7
Ev.: Mt 1,1–17

Sobota 18. 12. – ferie

1. čt.: Jer 23,5–8
Ž 72(71),1–2.12–13.18–19   Odp.: srov. 7
Ev.: Mt 1,18–24

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne: NE PO ÚT ST ČT PÁ SO
12.12. 13.12. 14.12. 15.12. 16.12. 17.12. 18.12.

Antifona	42	1708	1734	42	42	122	122
Žalm	786	786	783	786	786	786	786

Ranní chvály:

Hymnus	42	1709	1734	42	42	122	122
Antifony	93	1046	1062	1076	1092	125	126
Žalmy	1030	1046	1062	1076	1093	1108	1124
Kr. čtení a zpěv	94	1710	1735	104	108	126	129
Antifona k Zach. kantiku	94	1614	1735	105	108	126	130
Prosby	94	1711	1724	105	108	126	130
Záv. modlitba	95	1614	1615	105	109	127	130

Modlitba během dne:

Hymnus	43	43	43	43	43	123	123
Antifony	44	44	44	44	44	124	124
Žalmy	1035	1051	1067	1081	1097	1113	1128
Krátké čtení	95	99	102	106	109	127	130
Záv. modlitba	95	99	102	105	109	127	130

Nešpory: SO

Hymnus	41	41	1714	1736	41	41	121	121
Antifony	92	96	1056	1071	1086	1102	125	114
Žalmy	1025	1040	1057	1072	1087	1102	1118	1133
Kr. čtení a zpěv	92	96	1717	1737	107	110	128	115
Ant. ke kant. P. M.	93	97	1614	1737	107	110	128	132
Prosby	93	97	1718	1731	107	110	129	115
Záv. modlitba	95	95	1614	1615	105	109	127	117
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260	1238

Představujeme vám...

NOVINKA MCM s. r. o.

Vassula Ryden: Opravdový život v Bohu – 9. díl

Dlouho očekávaný titul se konečně objevuje na našem předvánočním trhu.

Brož., A5, 176 stran, 79 Kč

MCM NABÍZÍ K VÁNOCŮM

Petr Piřha: Vánoce

Autor této nenápadné publikace nás uvádí do dnů adventních i vánočních. Oslovuje čtenáře kouzelnými a hluboce podnětnými duchovními reflexemi a velkým množstvím zajímavých a pro mnohé neznámých skutečností souvisejících s vánočním časem. Knížka je vhodná pro dospělé čtenáře všech věkových skupin.

Edice Chvilka klidu, svazek 2, brož., A6, 66 stran, 20 Kč

Petr Piřha: Čechy a jejich svatí

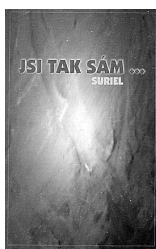
Druhé, opravené a doplněné vydání nejucelenější knihy o světcích Čech a Moravy, o českých patronech a jiných postavách svatých pověstí. Galerie světců je zarámována vstupní úvahou o úctě ke svatým a závěrečným pohledem na linii našich duchovních dějin tak, jak je vyznačena světeckými postavami.

Váz., A4, 264 stran, 220 Kč

Neobyčejná noc – Vánoční muzikál pro děti

Malá Katka chce zjistit, jak to s tím „Ježíškem“ doopravdy je. Muzikál přeložil z němčiny Pavel Mareš a režie nahrávky se ujala Mária Křepelková. Účinkují: Alexej Pyško, Blanka Bohdanová, Otakar Brousek ml., Kateřina Babíčková a dětský soubor „Klauníci“.

Rosa, 44 min., MC 159 Kč, CD 269 Kč

Uvedené knihy si můžete objednat na adrese:

Matrice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1

Suriel: Jsi tak sám...

Křesťanský folk, jehož hlavním motivem a inspirací je Ježíš Kristus a jeho láska k lidem. Vhodné pro mladé lidi od 15 do 30 let.

48 min., MC 140 Kč, CD 250 Kč

KALENDÁŘE (do vyprodání zásob)

Stolní kalendář 2000

Vydalo nakladatelství Katolický týdeník, s. r. o., ve spolupráci s nakladatelstvím Vyšehrad.

Formát 185 x 230 mm, 48 Kč

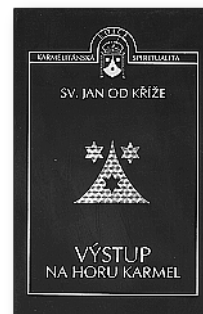
Z KARMELITÁNSKÉHO NAKLADATELSTVÍ

Sv. Jan od Kříže

Výstup na horu Karmel

Jedno z klíčových děl katolické mystiky, zabývající se jednotlivými etapami na pouti ke sjednocení s Bohem. Obraz „výstupu“ navozuje iniciativu člověka a jeho úsilí na cestě k vyšším věcem. Jde o těžkou cestu, po níž málokdo kráčí až do konce.

Pevné desky, váz., zúž. A5,
336 stran, 259 Kč

SVĚTLO – týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává a tiskne Matice cyrilometodějská v Olomouci u nakladatelství Matice cyrilometodějské, s. r. o., Olomouc. Šéfredaktor Josef Vlček. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bíduhy v oblasti víry a mravů. Neznáměná to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc I.; telefon a fax 068/522 28 03 (e-mail: svetlo@ova.inenet.cz; http://www.ova.inenet.cz/svetlo). Registrční značka MK ČR 7225. Podávání novinových zásilek povoleno Občanským spřávanou poštou v Ostravě č. j. 2363/93-P/1 ze dne 23. 8. 1993. OBJEDNÁVKY VYKIZUJE ADMINISTRACE TÝDENÍKU. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradníka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042187/41 83 83; podávání novinových zásilek povoleno SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPČ zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medjugorje aj.), se podřizujeme konečnému úsudku církve. Nevyžádané nezveřejněné příspěvky nevracíme.

Placeno předem
706 035

Novinové vplatné

Odesílatel:

Matice cyrilometodějská s. r. o.
EXPEDICE
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1